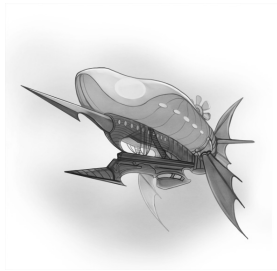

บทนำ

Final Phase

“เฮ้อ...ไม่ได้เข้ามาในห้องนี้เสียตั้งนานเลยแฮะ บรรยากาศยัง
อึมครึมเหมือนเดิม”

เสียงตะโกนอย่างอารมณ์ดีดังขึ้นขณะที่ประตูลิฟต์เปิดกว้าง หลังจาก
พาเจ้าของเสียงลงมาสู่ห้องประชุมลับชั้นใต้ดินของตึกสำนักงานบริษัท
ไฟรด์ ซึ่งมีเพียงผู้บริหารระดับชั้นพิเศษเท่านั้นที่สามารถอย่างกรายลงมาถึงพื้นที่
สงวนแห่งนี้

ยามนี้บุรุษร่างสูงใหญ่ร่วมๆ หนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร เดินอาดๆ
ออกมาจากลิฟต์ โดยส่วนเด่นชัดที่สุดก็คงจะเป็นผมทรงเดรดล๊อคของพีแก็ กับ
เสื้อกั๊กหนังและกางเกงยีนแบบที่พวกไบเกอร์ชอบสวมกันนั่นแหละ และยังมี
อีกร่างหนึ่งเดินตามออกมาจากลิฟต์ติดๆ กัน เขามีรูปร่างเล็กกว่า สูงเพียงแค่
หนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตรเห็นจะได้ ในรายชื่อของเจ้าคนตัวเล็กนี้สวมเสื้อ
แจ็กเก็ตแขนยาวกับกางเกงวอร์ม ชนิดที่ไม่ได้เข้ากับสถานที่ ไม่ต่างจาก
รายแรกเลย

“แกนี่ก็ต้องแหกปากทุกครั้งที่เข้ามาที่นี่เลยจริงๆ นะไอ้ยักษ์”

“ก็เสียมันก้องสะใจดีนี่หว่า อุตส่าห์อยู่ในฐานลับใต้ดินทั้งที ออกจะเท็จจริงมัย”

“เพอะอะไรของแกวะ”

สองเกลอต่างไขข้ออย่างมาร์คัสและลาวี ต่างพร้อมใจกันก้าวเดินเข้ามาภายในห้องโถงแห่งนี้ด้วยสีหน้าสบายอารมณ์ อันที่จริงหากสถานที่แห่งนี้ถูกเรียกว่า “ฐานลับ” อย่างที่มาร์คัสพูดนั้นมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเกินเลยไปเสียทีเดียว ในเมื่อมันคือห้องของเหล่า “ผู้สร้าง” แห่งโลก EO ที่มีเพียงเหล่าผู้ก่อตั้งโลกใบนี้เท่านั้นที่อย่างกรายเข้ามาได้

เมื่อเดินเข้ามาแล้วทั้งสองเกลอก็ต่างยกมือขึ้นทำสະເວ ກວາດตามองไปรอบๆ ห้องที่พวกเขาไม่ได้แวะเวียนเข้ามานานหลายปีทีเดียว มันเป็นห้องกว้างที่รอบด้านติดมอนิเตอร์จำนวนมากซึ่งฉายภาพการเคลื่อนไหวของโลก EO ทั้งหมด

ตรงใจกลางห้องนั้นมีโต๊ะประชุมทรงกลมขนาดใหญ่พร้อมกับเก้าอี้ที่วางเรียงรายกันเป็นจำนวนมาก แน่่อนว่าในห้องทั้งเจียบสดและดูราวกับปราศจากสิ่งมีชีวิตใดๆ โดยสิ้นเชิง แม้จะเปิดไฟสว่างจ้าและฉายภาพในจอขนาดใหญ่รอบด้านทั้งเอาไว้ก็ตาม

“ให้ตายเถอะ! นี่พวกเราสองคนมาถึงเป็นกลุ่มแรกเลยจ้ะหนอเนี่ย ไหนเจ้าวินเซนต์มันบอกไว้ละว่าวันนี้มีประชุมครั้งสำคัญ ให้พวกเรารีบมานะ”

บุรุษร่างโตอย่างมาร์คัสพูดขึ้นมาพร้อมกับอาการเบะปาก ส่วนลาวีที่ยืนอยู่ข้างๆ นั้นต้องถอนใจ

“นั่นนะสิ สรุปลันจะรวมตัวกันจริงรีเปล่าพะ ฉันทบอเมียกับลูกไปแล้วด้วยนะว่าจะมาค้ำที่นี้หนึ่งอาทิตย์นะ”

“วะ! นี่จะไปไหนมาไหนแกต้องขอขมาลาบวชเมียก่อนด้วยหรือไอ้เตี้ย...แบบนี้มันสมมคมกั้วเมียตัวพ่อเลยนี่หว่า”

เจ้าคนตัวโตพูดแล้วก็หัวเราะชอบใจเป็นการใหญ่ จนลาวีได้แต่กลอกตาไปมาคล้ายจะเซ็ง

“ปากแก่มันไม่สร้างสรรค์เลยนะไอ้ยักษ์” ว่าแล้วก็ถอนใจออกมา
เฮ้งๆ “แต่ก็ว่าเถอะ นี่พวกเราสองคนมาถึงที่นี่เป็นคนแรกจริงๆ เหมอเนี่ย
อุตส่าห์กะเวลาให้มาสายๆ แล้วเชียวนะ”

“ใครบอกว่าพวกนายมาถึงเป็นกลุ่มแรก”

กระทั่งมีเสียงหนุ่มवलดังทักขึ้นมาจากด้านหน้า พร้อมกับเก้าอี้ตัวด้าน
หลังสุดที่หมุนกลับมาในทิศทางที่ถูกต้อง เผยให้เห็นร่างของชายคนหนึ่งนั่งอยู่
บนนั้นตั้งแต่แรก ทำให้เจ้าสองเกลอต่างไซ้ช้ต้องชะงักและเพ่งมอง เท่านั้นเอง
พวกเขาก็เผยรอยยิ้มขึ้นทันใด

“ยังเป็นพวกที่พอรวมตัวกันแล้วก็รู้ว่าคาถาเหมือนเคยไม่เปลี่ยนแปลง
นะ พวกนายสองคนเนี่ย ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหนก็ส่งเสียงดังเอะอะไปเสียทั่ว
อีกอย่าง คนอื่นๆ เขามาถึงที่นี่กันนานแล้วแต่แยกย้ายกันขึ้นไปข้างบนกันหมด
เพิ่งมีพวกนายสองคนนี่ละ ทั้งๆ ที่ก็อยู่ในกรุงเทพฯ ด้วยกันทั้งคู่แท้ๆ แต่มา
เป็นกลุ่มสุดท้ายได้...ไอ้พวกสองตัวบาทเห้ย!”

คำตำหนิเป็นชุดยาวเหยียดจากบุรุษผู้นั่งอยู่ในห้องมาก่อนทำเอา
เจ้าพวก “สองตัวบาท” ที่ยืนอึ้งอยู่นั้นเป็นอันต้องผล่ออัปากค้างไปครู่หนึ่ง
ไม่ใช่เพียงเพราะถูกตำหนิให้จนหน้าชาแต่อย่างใด ทว่ากลับเป็นใบหน้าของ
คนที่คุ้นเคยกันเป็นอย่างดีและไม่ได้พบเจอกันเนิ่นนานตรงหน้านี้น่าต่างหาก ที่
ทำให้พวกเขามีรอยยิ้มขึ้นมาได้

“สเวน!”

เจ้าสองเกลอพร้อมใจกันเรียกชื่อของบุรุษฝั่งตรงข้ามเสียงดัง ทำให้
เกิดเสียงหัวเราะเหือกออกมาจากปากทางนั้นได้ เขาเป็นชายวัยกลางคนที่ดู
ภูมิฐานไม่หยอก ผมสีดำถูกจัดทรงเสยขึ้นดูเรียบร้อย ขณะที่แว่นกรอบสีเงินก็
รับกับใบหน้าและดวงตาที่เฉียวคม หากบอกว่านี่คือชายที่อายุแตะเลขห้า
เข้าไปแล้วละก็ เขานับว่าเป็นคนที่ดูแลตัวเองได้ดีมากที่สุดทีเดียว

“จะกลับมาที่กรุงเทพฯ ทำทำไมไม่บอกกันก่อนล่ะเพื่อน!”

ลาวีเป็นคนแรกที่รีบวิ่งตรงดิ่งเข้าไปหาชายที่ชื่อ สเวน เรียกรอยยิ้ม
เล็กๆ ตรงมุมปากให้แก่เขา กระทั่งสองหนุ่มนั้นยกมือขึ้นมาจับกันเป็นการ

ทักทายที่สนิทสนมอยู่ไม่หยอก

“ฉันเองก็เหมือนพวกนายนั่นแหละ” หนุ่มแวนมัดเนียบพูดขึ้น “ถูกเจ้าวินเซนตี่เรียกตัวให้มาประชุมด่วนเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้เอง ประเด็นคือมันส่งเครื่องบินเจ็ตส่วนตัวไปรับฉันถึงที่โลเียเนียลี ฉันเองก็ยุ่งๆ อยู่เหมือนกันว่ามานั่งทำบ้าอะไรอยู่ตรงนี้นักแน่น”

“นี่วินเซนตี่มันส่งเจ็ตส่วนตัวไปรับแกถึงลอนดอนเลยหรอวะ ใ้อ้านี้ก็ชอบทำอะไรโอเวอร์เสียเรื่อย”

มาร์คัสเป็นอีกคนที่รีบตรงเข้ามาหาเพื่อนเก่าที่ไม่ได้พบหน้ากันเสียนาน แล้วทั้งสองคนก็ต่างยกมือขึ้นมาจับเป็นการทักทายที่คุ้นเคยเช่นเดียวกัน

“ก็นั่นละนะ บอกตรงๆ ว่าตั้งแต่ทำงานกับเจ้าหมอนี่มา ฉันเริ่มคุ้นชินกับไอ้นิสัยคิดอะไรแล้วก็ลงมือทำทันทีของมันแล้วละ” ว่าแล้วสเวนก็ถอนใจเบาๆ “ว่าแต่พวกนายสองคนนี่ไม่เปลี่ยนไปเลยสักนิดนะ เห็นได้ชัดว่าๆ มาว่าเข้าไปป่วนอยู่ในโลก EO สร้างความปวดหัวให้ทีมงานเขาไม่เว้นแต่ละวันเลยไม่ใช่หรอ”

“เหอะ! แกนี่ก็หัวโหมเหมือนเคยนะสเวน มีอะไรที่แกไม่รู้บ้างวะเนี่ย ขนาดไปอยู่ถึงอังกฤษยังมาสอบรู้สอเห็นเรื่องของพวกเขาได้อีก” มาร์คัสเบะปาก

“ก็แน่ละ” ว่าแล้วสเวนก็หัวเราะหึ “ข้อมูลข่าวสารเนี่ยมันเป็นอาวุธหลักของ กระสุนดำแห่งคาทาร์ล คนนี้ไม่ใช่หรอไง”

ฉายาที่ไม่ได้ยินเสียเนิ่นนานจากปากของเพื่อนเก่านี้เองที่ทำให้เจ้าสองเกลอฉีกยิ้มกว้างทันที

ซึ่งหากพูดถึง สเวน คนนี้แล้วละก็ เขาเป็นหนึ่งในทีมผู้สร้างโลก EO ขึ้นมาเช่นเดียวกัน มีหน้าซ้ำเจ้าหมอนี่ยังเป็นถึงอดีตหนึ่งในจตุรเทพที่มีฉายาว่า กระสุนดำแห่งคาทาร์ล แน่นนอนว่าในช่วงเวลาที่ต้องเป็นศัตรูกันนั้น หมอนี่จัดเป็นคนที่มีมือได้ยากมากที่สุด ทว่าพอมาเป็นพรรคพวกกันแล้ว เขาก็เป็นขุมกำลังที่ไร้เทียมทานไม่เปลี่ยนแปลง

ปัจจุบันนายสเวนคนนี้เป็นถึงหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัทไฟรด์ รับหน้าที่เป็นประธานของบริษัทไฟรด์สาขาลอนดอน นานๆ ทีที่แกก็จะแวะเวียนกลับ

มาที่บ้านเกิดเพื่อทักทายเพื่อนๆ อยู่บ้าง แต่ดูจากสีหน้าดีใจของลาวีกับมาร์คัสแล้ว ก็เห็นได้ชัดว่าสเวนนั้นห่างเหินจากประเทศไทยไปนานแค่ไหน

“แล้วคุณนุชล่ะ ไม่ได้มาด้วยกันจ้ะเหรอ” ลาวีถาม

“จะบินตามมาพุงนี่นะ” สเวนถอนใจ “ก็อย่างที่บอก วินเซนต์มันส่งคนไปรับฉันถึงที่ออฟฟิศเลยด้วยซ้ำ ฉันยังไม่ทันได้เตรียมตัวอะไรเลยสักอย่างเดียว ก็เลยต้องให้นุชบินเอาพวกข้าวของเครื่องใช้ตามมาให้ทีหลังนะ”

“อ้อ...เดี๋ยวนะ ถ้าอย่างนั้นลูกชายแก ไช้เจ้ารัล มันจะมาด้วยรีเปล่า”

คำถามจากเพื่อนตัวเดียนั้นทำให้สเวนต้องหรีตาลง

“ไม่ได้มาหรอก เจ้านั่นมันติดเรียนอยู่ที่ลอนดอนโน่น ถามทำไม”

“ແහງສີ! เดียวมันก็มาจีบลูกสาวฉันอีก ทุกวันนี้แค่มันคุยไลน์กับลูกฉันแทบทุกวันก็ปวดหัวจะแย่แล้วนะไวย์...ให้ตายเถอะ ลูกแกนี่มันรุกสาวเร็วเหมือนพ่อไม่มีผิดเลยวะ!”

ได้ยินแล้วสเวนก็หัวเราะซ้ำออกมาเบาๆ ก่อนเอียงศีรษะ

“แล้วเท่าไรล่ะ” เขาถาม

“อะไรเท่าไรวะ” ลาวีถามกลับ

“ค่าสินสอดลูกสาวนายนะ ฉันจะได้เตรียมเอาไว้ให้พร้อม”

“ไม่มีไวย์! ฉันไม่ยกลูกสาวให้ใครทั้งนั้น ถ้าล้ำจะมาลงดีกับอดีตนักกีฬาเทควันโดทีมชาติก็มาสิวะ!”

ว่าแล้วเจ้าคนหวงลูกสาวก็ออกตัวแรงกันท่าเต็มที่ ทำให้ทั้งสเวนและมาร์คัสต่างหัวเราะชอบใจเป็นการใหญ่ ถ้าไม่ติดว่าหากไว้หนวดแล้วมันดูแปลกๆ ละก็ ปานนี้เจ้าลาวีคนนี้คงไว้หนวดทำมาดๆ กันท่าลูกสาวเอาไว้เต็มที่เลยทีเดียว เพราะได้ข่าวว่าคุณเธอได้เชื่อแม่ไปเยอะและเนื้อหอมเอาเรื่อง

“แล้วนี่ยังงัยกันล่ะเนี่ย เจ้าวินเซนต์มันถึงขนาดเรียกนายมาด้วย ท่าทางจะเป็นเรื่องใหญ่นะ” ลาวีเอ่ยขึ้น “มันไม่ได้อธิบายรายละเอียดให้อะไรฟังเลยหรือไง”

“ไม่มีเลยสักนิด” สเวนถอนใจ “แต่ฉันเองก็พอเดาออกละนะว่าเจ้านั่นเรียกให้พวกเรามารวมตัวกันทำไม”

ไฉนคำกล่าวของอดีตนักวางกลยุทธ์ประจำกลุ่มแล้ว มาร์คส์กับลาร์ก็หันมามองหน้ากันเอง

“พวกนายเองก็น่าจะรู้ดีอยู่แล้วนี่ เพราะเห็นว่ไปเจอเรื่องน่าสนุกเข้าในโลก EO ไม่ใช่หรือไง” สเวนถาม “ถึงขนาดยอมถ่ายทอวิชาให้ในฐานะ NPC พิเศษ แสดงว่ไปเจอคนน่าสนใจที่มีพลังพอจะขับเคลื่อนเซิร์ฟเวอร์ไทยให้เข้าไปสู่เมนเฟรมได้แล้วไม่ใช่หรือไง”

ลาร์ถอนใจเบาๆ ก่อนเผยรอยยิ้มให้

“สมกับเป็นนายเลนนะสเวน อ่านออกทุกเรื่องเลยจริงๆ” ว่แล้วเขาก็เดินไปทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้ที่ไม่ห่างกันนัก “อย่างที่นายเข้าใจก็ถูกต้องแล้วละตอนนี้สถานการณ์ของเซิร์ฟเวอร์ไทยนะรุดหน้าไปไกลกว่าเซิร์ฟเวอร์ของประเทศอื่นๆ มาก ทั้งๆ ทีเพึ่งเปิดเนื้อเรื่องบทที่สามไปได้นิดเดียวเท่านั้น แต่เจ้าพวกตัวแสบในนั้นกัตั้งท่าจะเคลียร์มันได้แล้วเนี่ยสิ”

“เทพอสูรสินะ?” สเวนย้อนถามยี้มๆ “ตั้งแต่เจ้าพวกนี้โผล่มาในช่วงเบต้าเทสต์ ก็ช่วยให้งานของพวกเราก้าวหน้าไปเร็วมากเลย จนตอนนี้ฉันรู้สึกว่พวกมันชักจะวิ่งกันเร็วเกินไปจนผู้ผลิตอย่างเราตามกันไม่ทันแล้วสิ”

“ไม่ได้มีแค่พวกเทพอสูรหรอกนะที่น่ากังวล”

ลาร์เอย่ขัดขึ้นในจังหวะทีมาร์คส์ทิ้งตัวนั่งลงไถ่ๆ กัน สีหน้าและแววตาของเจ้าสองเกลอต่างไซ้ซึ้นแสดงออกชัดเจนว่ยังมีอีกปัญหาหนึ่งทีมีระดับความอันตรายแทบจะพอๆ กันอยู่ ซึ้งสเวนทีเฝ้ามองสถานการณ์มาตลอดก็เผยรอยยิ้มขึ้น ก่อนหัวเราะหี

“นายหมายถึงพวกผู้ถือครองการ์ดมหาเวทอีกกลุ่มหนึ่งสินะ” สเวนพูดคักคอ

“สรุปเี้แกไปอยู่ทีลอนดอนจริงรึเปลว่วะสเวน รู้เรื่องเยอะกว่าพวกฉันทีอยู่ทีนี้ซะอีก” มาร์คส์เบะปาก

“ถ่านายใช้สมองย้อนคิดสักหน่อย นายจะรู้ว่าฉันไม่ได้รู้เยอะเกินไปเลย แต่นายมันพวกไม่มีความรับผิดชอบจนไม่รู้จะไ้เลยต่างหากละ มาร์คส์”

คำย่อนทีเ็บแสบนั้นทำเอาคนตัวโตถึงกับเบะปาก ไอ้ครั้นจะได้แย้ง

อะไรก็ตามก็ต้องเก็บไว้ในใจดีกว่า เพราะเขายังไม่ลืมแม้แต่หน่วยเล็กๆ หนึ่งอาวูธ ที่ร้ายกาจของเจ้าสเวนคนนี้ ก็คือฝีปากที่เฉียบคมประดุจใบมีดโกนอาบายาพิช ที่พร้อมจะกรีดบาดแผลลึกให้คนรอบด้านได้อย่างเจ็บปวดที่สุด

“ฉันเองก็เตือนวินเซนต์ไปตั้งแต่แรกแล้วว่า การใช้การดมหาเวท เป็นตัวเร่งให้เซิร์ฟเวอร์ไทยนั้นเปรียบเสมือนดาบสองคม มันจะทำให้ความห่างชั้นระหว่างเซิร์ฟเวอร์ต่างๆ มีมากเกินไป ข้าผู้ผลิตอย่างเรานี่ละที่จะเจอผลกระทบอย่างใหญ่หลวงที่สุด” ว่าแล้วสเวนก็ถอนใจ “นี่ยังดีนะที่เจ้าพวกผู้ถือครองการดมหาเวทนั้นยังแบ่งแยกกันออกเป็นสองกลุ่ม จึงช่วยขัดแย้งขัดขวางกันเองเอาไว้บ้าง ไม่อย่างนั้นป่านนี้เจ้าพวกนั้นได้โดดทะยานเข้าสู่เมนเฟส โดยพวกเรายังไม่มีความพร้อมแน่ๆ”

ได้ยินดังนั้นแล้วลาก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ได้ถอนใจยาว ผิดกับมาร์คัสที่ส่งเสียง “เหอะ!” ออกมาดังลั่น

“แบบนี้ก็ดีนะสิวะ คนที่แข็งแกร่งกว่าก็ต้องก้าวขึ้นไปนำหน้าใครๆ เขาอยู่แล้วเพี้ย ฉันลงคะแนนเสียงเลยนะว่าให้พวกนั้นมุ่งหน้าสู่เมนเฟสไปเลย ยังจะดีซะกว่า แล้วเดี๋ยวให้พวกเซิร์ฟเวอร์อื่นๆ ก็รุดหน้าตามกันมาเองทีหลัง นั่นแหละ ไม่เห็นต้องคิดมากเลย”

“ก็ถ้านายใช้สมองอีกนิด นายควรคิดถึงคำว่า สมดุลของเกม เอาไว้บ้างนะมาร์คัส” สเวนถอนใจ “ฉันเองก็เห็นด้วยกับวินเซนต์หรอกนะที่พวกเราควรจะต้องใช้รูปแบบหลายๆ อย่างในการพัฒนาตัวเกมแต่ละเซิร์ฟเวอร์ที่ไม่เหมือนกัน ผลลัพธ์ของแต่ละเซิร์ฟเวอร์มันก็ออกมาน่าพอใจอยู่หรอก แต่ฉันว่าต่อจากนี้ปัญหาของเซิร์ฟเวอร์ไทยนี่แหละ ที่มันหนักหนาที่สุดนะ”

ทุกคนต่างหันมามองหน้ากันและรู้ว่าสเวนสื่อถึงอะไร จนกระทั่งหนุ่มแว่นคนนี้ได้ถอนใจออกมาอีกคำรบ สองมือวางประสานกันอยู่บนโต๊ะประชุม ก่อนพยักหน้า

“แล้วเป็นยังไงบ้าง เจ้าสองทัพนั้นมันจะบุกขึ้นไปบนเกาะลอยฟ้ากันไหม้ย” สเวนถาม

“เดินทางขึ้นมาแล้วทั้งคู่ต่างหาก ตอนนี้หาทางเชื่อมของเกาะอยู่

ประเด็นคืออีกไม่นานทั้งสองกลุ่มนี้คงได้ปะทะกันครั้งใหญ่แน่ๆ เพราะดูๆ ไปแล้ว เจ้าผู้นำของสองกลุ่มมันมีความคิดเห็นมุ่งไปคนละทางเลย”

“ก็เลยจะกลายเป็นสงครามย่อยๆ ขึ้นสินะ” สเวนถอนใจ “เหมือนกับสมัยของเราไม่มีผิด”

“จะต่างกันหน่อยก็คงที่กองทัพสองฝั่งนี้มีผู้นำที่ไหวพริบกินกันไม่ลงทั้งคู่” ลาวีเสริม “ในยุคของเรานั้นโชคดีที่กองทัพของศัตรูมันดันมีผู้นำที่ตามฝั่งเราไม่ทันนะละ ผลลัพธ์ก็เลยออกมาตามคาดเดาได้ตั้งแต่แรกแล้ว แต่บอกตามตรงว่ารอบนี้ฉันเดาไม่ออกเลยจริงๆ ว่าฝั่งไหนจะเป็นฝ่ายชนะ”

“บ๊ะ! มันก็ต้องฝั่งของเจ้ากานต์อยู่แล้วสิ!”

มาร์คัสตะโกนเสียงดังลั่น จนสเวนต้องหันตามองไปทางลาวี รวากับจะถามว่า “กานต์นี่คือใคร” ด้วยสายตา

“เจ้าเด็กคนที่ทำควอสต์เปลี่ยนอาชีพคลาสที่สามจากเจ้ามาร์คัสได้นะ”

“อ้อ...” สเวนลากเสียง “ผู้เล่นคนแรกที่เปลี่ยนเป็นคลาสสามได้ขึ้นสินะ”

“ใช่มั้ยล่ะ!” มาร์คัสยกกำปั้นขึ้น “ลองมีเจ้ากานต์ที่ได้รับสืบทอดพลังของฉันไปด้วย สงครามนี้ก็รู้ผลตั้งแต่แรกแล้ว อย่างเจ้าพวกนั้นนะไม่มีทางสู้ได้หรอก”

“ฉันเองก็ถือหางฝั่งของเทพอสูรมากกว่านะ” ลาวีพยักหน้าเห็นด้วย “จะเรียกว่าอยากให้ทางนี้ชนะมากกว่าก็ได้ เพราะเอาจริงๆ การมีตัวตนของพวกนั้นมันทำให้โลก EO น่าสนใจว่ากันเยอะเลยจริงมัย ถึงจำนวนผู้เล่นในทีมจะน้อยกว่าแบบเห็นได้ชัด แต่จำนวนก็ไม่ใช่อะไรที่นำมาใช้ตัดสินผลแพ้ชนะได้หรอก พวกเราเองก็เคยแสดงให้เห็นเรื่องนี้กันมาแล้ว จริงมั้ยล่ะ”

คำกล่าวของเจ้าสองเกลอนั้นทำให้สเวนนิ่งไปพักใหญ่ๆ ก่อนที่เขาจะปิดตาลงและถอนใจออกมา

“แต่ถ้าเป็นไปตามความคิดฉันแล้ว โอกาสที่พวกเทพอสูรจะชนะได้มันมีน้อยมากเลยนะ”

คำกล่าวนี้ของสเวนนี่เองที่ทำให้เพื่อนทั้งสองคนหรีดตาลง

“ทำไมคิดแบบนี้ล่ะ” ลาวี่ถาม

“อย่างที่นายพูดอย่างหนึ่งนะถูกแล้ว จำนวนไม่ใช่ผลตัดสินการแพ้ชนะของสงครามได้หรอก” ว่าแล้วสเวนก็ถอนใจ “บางทีสิ่งที่เป็นตัวแปรไปสู่ผลลัพธ์ การต่อสู้ของเจ้าพวกนี้อาจจะเป็นอะไรๆ อย่างเช่นแค่การใช้กำลังสะกดกันได้อะ เลยกก็ได้”

“หมายความว่าไงพะ” มาร์คัสถามบ้าง

ได้ยินแล้วสเวนจึงเอนตัวลงพิงเก้าอี้หนังตัวโตของเขา ดวงตานั้นเหม่อมองขึ้นไปบนเพดานด้านบนราวกับหวนนึกถึงข้อมูลอะไรบางอย่าง ที่ดูจะเป็นตัวแปรสำคัญไม่น้อยในการศึกครั้งนี้

“ถ้าพวกนายได้เห็นข้อมูลของเด็กทั้งสิบสองคนที่ถูกเลือกให้มาเป็นผู้ถือครองการรุกรานมหาเวทเหมือนกับฉัน พวกนายจะไม่คิดแบบนี้ ในบรรดาเด็กทั้งหมดนะ มีเพียงคนเดียวที่ระดับความสามารถสูงยิ่งกว่าใคร ชนิดที่ราวกับว่าไม่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ตั้งแต่แรกเลยด้วยซ้ำ ทั้งระดับของคลื่นสมอง ระดับความหนาแน่นของไฮน์เนติก พรสวรรค์ทางร่างกาย และมันสมองที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด ทุกๆ อย่างล้วนอยู่ในระดับสมบูรณ์แบบเสียจนชวนให้นึกถึงศัตรูที่ตัวฉกาจที่พวกเราเคยรับมือด้วย เมื่อสมัยคริสต์ลวอร์ไม่มีผิด”

เพื่อนทั้งสองต่างเงยบึ้งเสียงลง พวกเขาทั้งคู่ต่างสว่นนั้นหมายถึงใคร ซึ่งสำหรับลาวี่และมาร์คัสแล้ว บางทีพวกเขาเองก็อาจรับรู้เรื่องเหล่านั้นได้ด้วยประสบการณ์ตรงหลังจากที่ได้พบเจ้าตัวปัญหาดังกล่าวมาด้วยตาตัวเองแล้ว ครั้งหนึ่ง ซึ่งก็ต้องยอมรับเลยว่าแรงกดดันจากเจ้าหนุ่มคนนั้นไม่เลวทีเดียว

“สรุปว่านายจะถือหางฝั่งนั้นนั่นแหละ สเวน” ลาวี่ถาม

คำถามนี้เองทำให้พ่อหนุ่มแว่นชะงัก ก่อนส่งเสียงหัวเราะออกมาเบาๆ และยกมือขึ้นดันกรอบแว่นในท่าทางที่แสดงให้เห็นว่าเปี่ยมด้วยความคิดมากมายในหัว

“ถ้าคิดเป็นเปอร์เซ็นต์แล้วละก็ ฉันคิดว่าทางนี้มีโอกาสชนะมากกว่า เจ็ดสิบต่อสามสิบละนะ” สเวนยกไหล่ “แต่ก็อย่างว่า ใ้ตัวเลขพวกนี้นั้นก็เป็นเพียงความน่าจะเป็นของฉันคนเดียวเท่านั้น ซึ่งตั้งแต่วู้จ๊กกับพวกนายมา

มันก็พิสูจน์แล้วว่าสถิติพวกนี้ไม่ได้เที่ยงตรงนักหรอก ถ้าถามว่าฉันถือทาง
ข้างไหน...ฉันว่าฉันขออยู่ตรงกลางดีกว่า ยังไงซะคืนนี้ก็คงเป็นการตัดสินใจ
ด้วยมันสมองของผู้นำล้วนๆ นั่นแหละ ใครถือไพ่ในมือแล้วหาจังหวะลงดีๆ ได้
มากกว่า คนนั้นก็ชนะไป”

“พูดอะไรคลุมเครือซะมด!” มาร์คัสเบะปาก

“ก็สมกับเป็นนายดีละนะสเวน” แต่ลาวี้นั้นหัวเราะว่า “แต่จะว่าไป
เจ้าเทพอสูรสายฟ้านั่นละ เหมือนนายเมื่อสมัยก่อนไม่มีผิดเลยรู้มั๊ย”

“เหมือนฉัน?” สเวนเลิกคิ้วขึ้น

“เจ้าเลห์ มากแผนการ ฝีปากเป็นเลิศ แล้วก็คำนึงถึงผลลัพธ์ที่ดีที่สุด
ให้แก่ทีมเสมอ เป็นประเภทที่รับมียากที่สุด ดิดที่เจ้านั้นเป็นพวกวิสเปอร์
ไม่เหมือนกับนายที่เป็นประเภทเบรนคอนโทรล เทคนิคการสู้ก็เลยแตกต่างกัน
นิดหน่อย...แต่เชื่อเถอะ เขียวลากดินพอๆ กันแหละ”

ฟังแล้วสเวนก็หัวเราะซ้ำออกมาเบาๆ โดยไม่ได้โต้เถียงอะไร เขาเองก็
สืบจนรู้ได้เหมือนกันว่าเทพอสูรสายฟ้านั่นเปรียบเสมือนทั้งมันสมองและหัวใจ
หลักของทีมเทพอสูรตราบจนถึงทุกวันนี้ จะเรียกว่าเป็นฟันเฟืองชิ้นสำคัญที่
คอยผลักดันให้ทีมเคลื่อนไหวได้ก็ไม่นิรันดร์

หากไม่เจ๋งจริงๆ คงไม่อาจก้าวเดินมาจนถึงตอนนี้ได้

เช่นเดียวกับฝั่งตรงข้ามนั่น หากไม่แน่วจริงก็คงไม่สามารถเรียกคนเกือบ
ครึ่งเซิร์ฟเวอร์ให้มาร่วมทีมได้ ทำทางศึกการต่อสู้ครั้งนี้จะเป็นการดวลกลยุทธ์
กันหมัดต่อหมัดที่น่าดูชมทีเดียว!

“จบจากนี้ไปเราคงต้องหัวหมุนกันน่าดูเลยเขียวละ ไม่ว่าใครจะเป็น
ฝ่ายชนะก็ตามที” สเวนพูดอย่างอ่อนใจ

“นั่นสิ ฉันก็แค่หวังว่าเจ้าวินเซนต์มันจะหาทางรับมือกับผลลัพธ์ที่
ตามมาต่อจากนี้ให้ดีละนะ เพราะถึงขนาดเรียกเสนานิการคนเก่งของมันกลับ
มาถึงกรุงเทพฯ แบบนี้ แสดงว่าคงคิดการใหญ่อะไรเอาไว้พอดูเขียว”

ว่าแล้วทั้งสองคนก็ต่างจ้องมองมาทาง “เสนานิการ” คนดังกล่าว จน
ทำให้สเวนต้องหัวเราะหือออกมาเบาๆ

“แล้วทางสาขายุโรปเป็นยังไงบ้างล่ะสเวน อยู่ลอนดอนคงปวดหัวแยะเลยละสิ” ลาวี่เปลี่ยนเรื่องถาม

“ແ່ງສີ” สเวนถอนใจ “พวกนายก็รู้ดีว่าที่ยุโรปเป็นทวีปเดียวที่บริษัทไพรด์ของเราไม่สามารถยึดครองอำนาจเอาไว้ได้ จนถึงตอนนี้เนื้อเรื่องใน EO ก็ตามหลังเซิร์ฟเวอร์อื่นๆ เขาไปเป็นชาติ แคมผลประกอบการประจำปีนี้ของพวกเราก็ตามหลังเจ้า ซินดิเคต (Syndicate) ไปเกือบๆ สามเท่าได้ละมัง”

“โห...แพ้ขนาดนั้นเลยหรอวะ!” มาร์คส์เบปาก “นี่ขนาดวินเซนต์มันส่งแกที่เชี่ยวชาญเรื่องการบริหารมากที่สุดในกลุ่มไปรับมือที่ลอนดอน เรายังสู้ไอบีรันทันนั้นไม่ได้เลยหรอ”

“ก็ແ່ງສີ...ที่ยุโรปนะ ซินดิเคตมันเข้าขั้นระดับเจ้าพ่อวงการไปแล้ว แคंपแบ่งเอาสัดส่วนในตลาดมาได้ถึง 30 เปอร์เซนต์ ก็เต็มก๊ลั่นแล้วจะบอกให้”

ว่าแล้วสเวนก็แต่ถอนใจออกมาทันที ทำให้เพื่อนๆ นึกอู้เลยว่าหมอนี่เองก็คงรับมือหนักอยู่เอาเรื่องเลยทีเดียว ที่สาขายอนดอนซึ่งเป็นสาขาใหญ่ในยุโรป

เป็นที่รู้กันอยู่แล้วว่าบริษัทไพรด์ คอปอเรชั่น นั้นเป็นบริษัทที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจออนไลน์ทุกชนิดที่ใหญ่ที่สุดในโลก โดยสิ่งที่เปรียบได้เป็นดังฟันเฟืองชิ้นสำคัญที่ผลักดันโลกอยู่ในตอนนี้ก็คือโลก EO ที่ไม่ว่าจะเป็นทวีปไหนๆ ก็มีอัตราผู้เล่นเข้าไปใช้บริการสูงสุดด้วยกันทั้งนั้น จะเรียกว่าเป็นเจ้าตลาดทางด้านออนไลน์โดยสิ้นเชิง ผูกสิทธิ์ขาดไว้คนเดียวเลยก็ว่าได้

แต่มีเพียงทวีปเดียวเท่านั้นซึ่งก็คือ ยุโรป ที่ไม่ว่าทางไพรด์จะตีตลาดยังไงก็ไม่อาจแทรกแซงส่วนแบ่งในตลาด เข้าไปครอบครองได้ทั่วทั้งภูมิภาคยุโรปเลย ในเมื่อมีเจ้าพ่อธุรกิจหน้าใหม่ที่เปิดตัวทีหลังอย่าง ซินดิเคต บริษัทที่ให้บริการด้านการออนไลน์ทุกชนิดแบบเดียวกันแย่งชิงตลาดทุกสัดส่วนถึงขนาดที่มีคำพูดกันเป็นโจ๊กทั่วโลกเลยว่า “แม้ไพรด์จะเป็นราชามาจากไหน แต่ที่ยุโรป ไพรด์เป็นได้แค่เบี้ยล่างของ ซินดิเคต” ซึ่งนั่นก็เป็นความจริงที่น่าปวดหัวอยู่ไม่น้อยสำหรับเหล่าพนักงานของไพรด์

“เอาน่า...ยังงั้นตลาดทางเอเชียกับอเมริกาเราก็กินขาดแล้วไม่ใช่หรือ จะแบ่งสัดส่วนให้ทางยุโรปเขาหน่อยจะเป็นไรไปจริงมั้ย” ลาวี่พยายามปลอบใจ

“นายก็อย่าไปดูถูกเงินยูโรให้มันมากนัก อย่าลืมนะว่ายังงั้นยุโรปก็มีความสำคัญในธุรกิจไม่ยิ่งหย่อน...ผลออกๆ จะมากกว่าทวีปอื่นเสียด้วยซ้ำไปอีกอย่างเจ้าพวกชินคิดเคตเนี่ยมันน่าวางใจที่ไหนดั้น เห็นได้ข่าวมาว่าพวกมันวางแผนจะขยายกิจการตีกับไฟรต์ในทวีปอื่นๆ บ้างแล้วนะ โดยเฉพาะประธานบริษัทของทางนั้นนะ เป็นชิงแก่ที่เชี่ยวชาญดินจะตายไป”

ว่าแล้วสเวนก็ถอนใจออกมาอีก ทำให้นึกรู้เลยว่าคงเจออะไรที่ยุโรปมามากทีเดียว พี่แกถึงได้ออกอาการเซ็งได้มากขนาดนี้ ซึ่งคิดไปคิดมา วินเซนต์อาจจะทำถูกต้องแล้วก็ได้ที่ส่งสเวนไปคุมสาขายุโรปเช่นนี้ ไม่อย่างนั้นไฟรต์ที่นั่นอาจโดนตีแตกยับเยินไปแล้วเสียด้วยซ้ำ

“เอาน่า เดี่ยวเจ้าวินเซนต์มันก็คงหาทางไกลเกลี้ยเจรจากรุณากับทางนั้นได้เองละมัง” ลาวี่พูดขึ้น “ยังงั้นเราก็เป็นยักษ์ใหญ่ของโลกจริงมั้ย ถ้ามาเป็นพันธมิตรกันไว้แต่เนิ่นๆ จะส่งผลดีกว่าไม่ใช่หรือไง”

“ถ้าทางนั้นเขายอมละกันนะ” สเวนถอนใจ “เป็นที่รู้กันอยู่แล้วว่าประธานบริษัทชินคิดเคตเนี่ยเกลียดไฟรต์เข้าเส้นเลยเสียละ ถ้าจะให้จับมือกันละก็ฝันไปเถอะ แต่ถ้าประกาศสงครามกันละก็ คุณเธอพร้อมตลอดเวลาเลยจะบอกให้”

ฟังแล้วทุกคนก็ได้แต่หัวเราะแหยๆ ออกมาทั้งอย่างนั้นเอง

ประจวบเหมาะกับจู่ๆ ที่เสียงดัง! จากลิฟต์โดยสารด้านหลังดังขึ้นมาเรียกสายตาจากบุรุษทั้งสามที่สนทนากันอยู่นั้นให้หันไปมองกันเป็นทางเดียวทันทีที่ประตูโถงนั้นเลื่อนออก ร่างของบุรุษคนหนึ่งในชุดเสื้อเชิ้ตที่เพ่งปลดเนกไทออกมาจากคอรวกกับต้องการจะระบายความอัดอั้นก็ก้าวออกมา พร้อมกับใบหน้าที่จะยุ่งเหยิงอยู่เล็กๆ ทว่าทันทีที่ได้เห็นว่ามีคนนั่งอยู่ในนี้ก่อนแล้วเจ้าตัวก็เปลี่ยนท่าทางหงุดหงิดนั้นให้เป็นรอยยิ้มได้ทันที

“เฮ้ย! ว่าไงพวกนาย มากันพร้อมหน้าแล้วนี่!”

เจ้าของร่างที่มาใหม่พูดเสียงใสทันที ก่อนเพ่งมองไปที่สเวนเซมิง
 “ไงเพื่อน การเดินทางสะดวกสบายดีใช่มั้ยสเวน หวังว่านายจะชอบ
 เจ็ดส่วนตัวของฉันนะ”

“ฮ่าๆ...ตกลงมากเลยละวินเซนต์” สเวนเบะปากใส่ “ฉันนะไม่เท่าไร แต่
 พรุ้งนี่นายเตรียมหุซซาได้เลย เพราะว่ามันกำลังเดินทางตามมา แล้วเธอก็เตรียม
 คำคำพูดใหญ่เอาไว้ให้นายแล้วด้วย”

คำกล่าวนี้เองที่ทำให้เจ้าคนกวนเป็นอันต้องชะงัก ก่อนยกมือขึ้นเกา
 หน้าแกรๆ

“เออ น่าจะแย่จริงๆ แะะ ยัยนุซนี่ยิ่งแกยิ่งขี้นเสียด้วยสิ ฉันว่าฉันไป
 หาอะไรมาอุดหูไว้หน่อยก็ดี”

ว่าแล้วท่านประธานบริษัทไฟรด์อย่าง วิศนะ หรือวินเซนต์ ก็เดินทาง
 ปรีเข้ามาหาเพื่อนที่ไม่พบเจอกันเสียนานทันที ก่อนเขาจะจับมือกับสเวนแบบ
 พอเป็นพิธีให้หายคิดถึง ท่ามกลางรอยยิ้มของคนอื่นๆ ที่ไม่ได้อยู่พร้อมหน้า
 พร้อมตากันขนาดนี้มานานมากแล้ว

“แล้วไหนบอกว่าวันนี้จะประชุมกันครบองค์เลยไง วินเซนต์” ลาวีเอ่ย
 ขึ้นเมื่อเห็นว่าเพื่อนลงมาที่ห้องนี้เพียงลำพัง “แล้วไหนล่ะคนอื่นๆ ทั้งคุณเมย์
 แล้วก็พวกคุณน้ำด้วย”

“พวกนั้นยกเลิกนัดกันไปหมดแล้ว เพราะว่าตอนนี้ว่าเลนไทน์ไปทำงาน
 อยู่ที่ฝรั่งเศส กว่าจะกลับก็พรุ้งนี่โน่นแหละ พอรู้ที่ไม่ครบองค์ ยัยน้ำก็เลย
 ขี้เกียจมา ตอนนี้อยู่กับเมียฉันที่บ้านโน่น ฉันเลยยกเลิกนัดคนอื่นๆ เขาหมด
 เปลี่ยนเป็นวันพรุ้งนี้แทน”

“เฮ้ย! อะไรวะ แบบนี้พวกฉันก็มารอกันเก่อนะสิ อุตส่าห์คิดว่าจะได้
 เจอพวกเพื่อนเก่าๆ กันทั้งที”

มาร์คัสโวยวายทันที ซึ่งมันก็ทำให้ท่านประธานวินเซนต์มีสีหน้าอึ้งใจ
 ไม่แพ้กัน

“ฉันก็ต้องเป็นคนรวมทีมไม่ยิ่งเชิงกว่าหรือไงพะ เอาเถอะ ยังไงซะก็คง
 ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงอะไรมาสองวันสองวันนี้ในโลก EO หรือก ว่าไอ้พวก

ดูหมิ่นกันนั้นจะมาตบตีกันก็คงสองสามวันโน้น เรายังมีเวลาให้เตรียมตัวกันอีกเยอะนะ...วันนี้เราไปหาร้านเด็ดๆ นั่งกันเถอะ นานๆ ที่จะรวมพลได้ครบเฉพาะพวกผู้ชายทั้งที”

ข้อเสนอจากท่านประธานดูจะเรียกรอยยิ้มจากเจ้าคนที่ขี้เกียจประชุมเป็นทุนเดิมอยู่แล้วให้ฉีกกว้างขึ้นมาทันที

“เฮ้ย! ดีลเลยวะ แล้วถ้ามีแอลกอฮอล์มาเสริมด้วยนี่จะดีงามมาก!” มาร์คส์ร้องเสียงใส

“นั่นนะสิ ก่อนทำอะไรเครียดๆ เริ่มต้นด้วยการผ่อนคลายก็ไม่เลวร้ายนักหรอกจริงมั้ย อีกรายพวกเราก็ไม่ได้เจอเจ้าสเวนมานานแล้ว ถือซะว่าเลี้ยงต้อนรับมันกลับประเทศก็แล้วกัน” ลาวี่ส่งเสียงเย้ยๆ อีกคน

ความตึงเครียดที่เพาะปมมาเสียด้านมลายหายไปเพียงเพราะคำว่า “ร้านเด็ดๆ” จากปากเจ้าคนที่เป่รหัวเรียวหัวแรงเท่านั้นเอง เล่นเอาสเวนต้องส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ แอบนึกเชิงอยู่นิดๆ ว่าสรุปมันจะเรียกเขามาจากลอนดอนทำซากอะไรกันแน่ แต่อีกใจหนึ่งก็ย้ายเตือนกับตัวเองแล้วว่า... “ชินซะแล้ว” โดยไม่รู้ตัว

“โอเค จั๊นจั๊นไปรอข้างบนกันเลย เดี่ยวฉันเรียกไอ้เอกกับไอ้รันไปเสริมอีกแรง”

ว่าแล้วท่านประธานวินเซนต์ก็โบกมือไปทางด้านหลัง ทำให้เจ้าคู่หูสองตัวบาทส่งเสียงเย้ยๆ กอดคอกันร้องเพลงประจุกพวกขี้เมาตรงไปทางลิฟต์ทันทีหลงเหลือก็เพียงสเวนที่กลอกตาไปมาอย่างอ่อนใจ แต่สุดท้ายก็ดันตัวลุกขึ้นยืนอย่างช่วยไม่ได้อยู่ดี

“อ้อ! แล้วก็...เดี๋ยวเรามีเรื่องต้องคุยกันหน่อยนะสเวน”

จนกระทั่งท่านประธานเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเปลี่ยนเป็นจริงจังครั้งแรก ทำให้ร่างสูงของสเวนเป็นอันต้องชะงักและหันไปสบตาด้วย จึงได้เห็นแววตาที่ส่องประกายระริกระรี่ รวากับมีแผนการอะไรอยู่ในหัวของเจ้าวินเซนต์อย่างชัดเจนเสียจนเขาต้องเลิกคิ้วขึ้น

“คุยเรื่องอะไร” สเวนถาม

“แน่นอนว่าต้องเป็นแผนการลำดับต่อไป ก่อนเข้าสู่เมนเฟสของพวกเรายังไงล่ะ ฉันคิดแผนที่ เอาไว้อัดต้อนรับเจ้าพวกนั้นแล้ว เพียงแต่ต้องการความเห็นจากนักวางกลยุทธ์อย่างนายด้วยอีกแรง”

คำกล่าวนี้เองทำให้สเวนรู้ได้เลยว่าวินเซนต์นั้นไม่ได้เรียกเขากลับมาเพียงเพื่อชวนดื่มด้วยจริงๆ หมอนี่ยังเป็นผู้นำที่ขบคิดอะไรแฝงๆ ออกมาได้เสียทุกทีเลย

“ให้เดานะ คงเป็นแผนพิลึกๆ อะไรสักอย่างอีกละสิ” สเวนถามอย่างอ่อนใจ

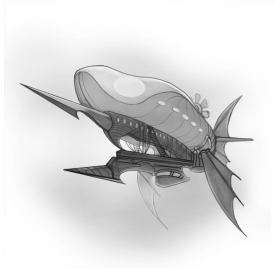
“ถือว่ารู้จักกันจริงนะเพื่อน รับประกันว่างานนี้โลก EO ได้สะเทือนแน่!”

ได้ยินแล้วสเวนก็ได้แต่ถอนใจ ก่อนเดินตามหลังท่านประธานไป ทั้งอย่างนั้นเอง

“แต่ฉันว่า ฉันได้กลิ่นความวายปวงมากกว่ายังงี้ก็ไม๊รู้”

1

สกดรอย

“เฮ้อ! ลอยทั้งเต็งมาเกือบสามวันแล้วนะ ทำไมเรายังหาทางเข้า
ไอ้เกาะลอยฟ้านี้ไม่เจออีกพะ!”

เสียงบ่นแบบแข็งๆ นั้นเป็นของชายร่างสูงที่ตอนนี้นั่งอยู่บนเก้าอี้โซฟา
เนื้อนุ่มในห้องรับแขกสุดหรูที่เปี่ยมด้วยเฟอร์นิเจอร์ชั้นดีวางอย่างเป็นระเบียบ
เรียบร้อย แต่ที่เตะตาจริงๆ เห็นจะเป็นทีวีทัศนอกบานกระจกใสรอบตัว ที่
เผยให้เห็นก้อนเมฆในระดับใกล้ชิดติดกระจกได้อย่างแปลกตาเป็นยิ่งนัก ซึ่ง
นั้นก็ไม่ใช่เรื่องผิดอะไรเลย ในเมื่อห้องแห่งนี้ในห้องรับรองบนเรือเหาะที่ลอย
อยู่ในระดับสูงเสียดฟ้าเลยทีเดียวนะ

“แล้วนี่เมื่อไรเราจะเดินทางไปจนถึงไอ้เกาะลอยฟ้านั้นเสียทีละเนี่ย”

เสียงเดิมยังคงดังอย่างอ่อนใจ ขณะที่คนพูดเอนตัวไปบนโซฟา หันหลัง
กลับมามองทีวีทัศนอกหน้าต่างที่มีแต่ก้อนเมฆ แวบแรกมันก็ดูน่าตื่นตาตื่นใจ
เหมือนนั่งเครื่องบินชมทีวีทัศน์ของโลก EO จากมุมสูงอยู่หรือไง แต่พอต้องอยู่
ที่นี่โดยขยับไปไหนไม่ได้เลยนานๆ เข้า มันก็อึดอัดเอาเรื่องเลยเหมือนกัน

“เลิกบ่นเสียทีเถอะน่าบ๊อบบี้ นายไววายไปมันก็ไม่ช่วยให้เราไปถึงที่หมายเร็วขึ้นหรอก”

อีกเสียงหนึ่งดังขึ้นขึ้นมาจากร่างสูงที่นั่งไขว่ห้างอย่างสบายอารมณ์ของหนุ่มแว่นอีกราย แต่ดวงตาหลังแว่นกรอบสีเงินนั้นจ้องมองกระดานหมากรุกตรงหน้าเขม็ง กระทั่งมือกรำอันเอื้อมไปจับหมากม้าและเลื่อนไปรุกในแดนของศัตรู

“คิดชะนายนเลยนะคุณฮอบบี้ สุดท้ายก็ต้องเดินตรงนี้ เห็นมั๊ยล่ะ!”

อีกเสียงหนึ่งดังขึ้นตรงหน้าเขา ซึ่งมีมาจากร่างบางของหญิงสาวในชุดเดรสสีดำออกแนวเก๋ๆ โลลิต้าหน่อยๆ เธอนั่งพับเพียบอยู่บนเก้าอี้โซฟาในท่าทางปล่อยเนื้อปล่อยตัวพอควร และกอดหมอนใบย่อมๆ เอาไว้ ก่อนจะเอื้อมมือมาเดินหมากเรือเพื่อต้อนรับกลยุทธ์ของฝั่งตรงข้ามทันที

“เห็นมั๊ยล่ะ สุดท้ายก็ต้องเดินอย่างที่ผมบอกจริงๆ ด้วย” หญิงสาวพูดเสียงใส

“ใจเย็นๆ ลีโรส เล่นหมากรุกมันก็ต้องคิดไตร่ตรองกันให้ดีๆ เสียก่อนจะขยับหมากจริงมั๊ย ไม่อย่างนั้นมันหวังแพรวดจนไปนั่งอารมณ์เสียเหมือนเจ้าบ๊อบบี้เอานะ” พ่อหนุ่มแว่นย่นเสียงกวน

“อ้าว! ไฉน...มาแหวะกันอีกนะไอ้แว่น!” เจ้าคนขี่เปือที่นั่งอยู่อีกด้านหนึ่งไววายกลับมาทันที “ถามจริงเถอะ พวกแกทนเล่นไอ้เกมหมากรุกน่าเบื่อนี้เข้าไปได้ยังงั้นปะ ฉันจะเห็นไอ้ตัวหมากขยับไปมาแบบนี้หรอ? แล้วจะกลับเสียให้ได้...โคตรน่าเบื่อเลยอะ!”

พูดแล้วเจ้าหนุ่มผู้มีใบหน้ากวนประสาทและตาตึกก็ยกมือขึ้นเท้าคาง จ้องมองทั้งสองคนตรงหน้าที่ดูจะเพลิดเพลินกับหมากรุกได้อย่างไม่น่าเชื่อจริงๆ

“ก็เพราะว่ามันเป็นเกมของคนอย่างแกไม่มีทางเล่นได้ยังงั้นละ บ๊อบบี้” เจ้าหนุ่มแว่นที่หน้าตาเหมือนกันเปี้ยบแหวะเข้าให้ “ถ้าเปือนักละก็ ทำไมไม่ลองไปหาทำอะไรแก้เครียดข้างนอกนั่นล่ะ”

“ไม่เอาอะ ไม่อยากเสวนากับไอ้พวกเบ๊ของหัวหน้าเขาอะ มีแต่พวกเหี้ยๆ น่ารำคาญทั้งนั้น”

เจ้าคนกวณพุดด้วยเสียงห้าวๆ ทำให้อีกสองคนที่นั่งเล่นหมากรุกกันอยู่ได้แต่ส่ายหน้าอ้อนใจ

มันก็ไม่แปลกหรอกที่อิตาบ็อบบี้คนนี้จะแสดงท่าทีเบื่อหน่ายได้มากขนาดนี้ เพราะว่าตั้งแต่พวกเขาสามคนเกาะติดขึ้นมาบนเรือเหาะของกลุ่มพันธมิตรนี้ก็ปาเข้าไปตั้งสามวันแล้ว แน่นอนมันเป็นสามวันที่ผู้เล่นทุกคนแทบไม่ได้ทำอะไรเลยนอกจากเดินทางอยู่บนท้องฟ้าเพื่อค้นหาตำแหน่งเกาะลอยฟ้า อันเป็นฉากสำคัญต่อไปของเนื้อเรื่องในบทที่สามเช่นนี้

แน่นอนว่าต่อให้กลุ่มพันธมิตรแห่งนี้มีแผนที่ซึ่งบอกตำแหน่งของเกาะลอยฟ้าที่ได้จากการทำควสต์เนื้อเรื่องบทที่สอง แต่ดูเหมือนพอถึงเวลาขึ้นมาค้นหาจริงๆ มันก็ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลยที่จะหาพบ เพราะเท่าที่ดูแล้ว แผนที่ท้องฟ้านั้นซับซ้อนมากกว่าแผนที่ปกติหลายขุมนัก ตอนนี้องค์กองเรือของพันธมิตรจึงได้แต่บินวนไปวนมาบนน่านฟ้าอย่างไร้วิหวิวเป้าหมายมานานเกินควรแล้ว

“ฉันว่าถ้าเรายังหาไม่เจอแบบนี้ ดีไม่ดีอาจต้องแวะลงไปเติมเสบียงหรือพักด้านล่างกันบ้างนะเนี่ย เอาจริงๆ บินเต็งเต่งอยู่บนนี้นานๆ ฉันชักจะเริ่มเมาก่อนเมฆแล้ววะ” บ็อบบี้เอ่ยขึ้น

“ไม่มีทางหรอกค่ะ” หญิงสาวเพียงหนึ่งเดียวในห้องแย้งขึ้น “คุณก็รู้ดีเนี่ยว่าภารกิจนี้ของพวกเราเป็นภารกิจแข่งกับเวลานะ ถ้าเรามัวแต่ชักช้ายืดอาดแม้แต่นิดเดียวละก็ พวกเทพอสูรคงแซงหน้าไปไกลแน่ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกเขามีกุญแจที่จะเปิดประตูไปสู่เกาะลอยฟ้าได้ด้วยนะคะ อย่าลืมข้อนี้สิ”

“ก็จริง...” ว่าแล้วบ็อบบี้ก็ถอนใจ “แต่ว่าจนถึงตอนนี้มันก็ยังไร้วิหวิวของไอ้เจ้าพวกเทพอสูรเลยนะ หัวหน้าเองก็บอกว่าเจ้าโลตน์นั้นก็น่าคิดจะสร้างเรือเหาะเหมือนกันไม่ใช่หรอ”

“ไม่ต้องห่วงหรอกบ็อบบี้” หนุ่มแว่นอย่างฮอบบี้หัวเราะที่ “สันดานอย่างเจ้าโลตน์นี่นะ เดียวมันก็ต้องโผล่มา เชื่อกะ ไอ้พวกเทพอสูรนะชอบเอาชนะจะตายไป มันไม่มีทางยอมให้เราบุกความได้เปรียบแบบนี้ไว้

หรรษา”

“นั่นสินะคะ” โรสพยักหน้าเห็นด้วย “แล้วคุณชอบบ๊ิดคิดว่าไฉนหรรษาคงเป็นอย่างไคร่ไคร่คนนั้นน่าจะทำยังงั้นต่อไป ถ้าตามที่ฉันคิดละก็ หมอนั่นอาจดักซุ่มอยู่ไม่ห่างจากเรานักก็ได้สินะคะ หรือไม่ก็อาจรอโอกาสลอบโจมตีพวกเราอยู่”

“ก็มีโอกาส” ฮอบบี้พยักหน้า “แต่คนอย่างเจ้าไคร่ไคร่เนี่ย เป็นคนประเภทที่ถ้าไม่มั่นใจว่าแผนตัวเองจะสำเร็จจริงๆ ละก็ มันจะไม่ลงมือเด็ดขาด ถ้าหากฉันเป็นมัน ฉันจะพยายามซุ่มคอยเล่นงานอยู่แถวๆ นี่ละ เพราะว่าข้อได้เปรียบของพวกเราที่มีต่อพวกมัน ก็คือเรารู้ตำแหน่งที่ตั้งของเกาะลอยฟ้านี้ละ”

“แต่ก็ต้องไม่ลืมนะคะว่าทางนั้นเองก็มีภูเขาค้างฟ้าไปยังเกาะลอยฟ้าได้อยู่เหมือนกัน”

“ใช่ เพราะฉะนั้นไม่ว่ายังงั้นก็ต้องมีการปะทะกันเกิดขึ้นแน่” ฮอบบี้พูดพลางขยับหมากบนกระดานอีกครั้ง “ซึ่งตอนนี้ก็ขึ้นอยู่กับว่าแผนของใครจะเด็ดกว่ากัน หัวหน้าเองก็คงหมายตาจะเด็ดหัวเจ้าพวกนั้น เพื่อชิงเอาภูเขาค้างฟ้าสำคัญนั้นมาด้วยแน่นอน”

“แล้วเราจะชิงมันมาได้ยังงั้นวะ” บ๊อบบี้ถาม “ถ้ามันไม่เอามาเทรดกับเราแบบนี้ ยังงั้นเราก็คงเอาภูเขาค้างฟ้าไม่ได้ จะบังคับหรือต่อรองให้มันเทรดให้ก็คงเป็นไปได้ใช่มั้ยละ”

“คีย่ไอเทมที่มีผลกับเนื้อเรื่อง มันก็เหมือนกับการดื่มมหาเวทที่เราถือครองกันอยู่นั้นแหละบ๊อบบี้” นายแวนหัวเราะหิ “ถ้าเกิดผู้ที่ถือครองอยู่เกมโอเวอร์ไป ไอเทมนั้นก็จะตกไปอยู่ในมือของผู้เล่นที่ฆ่าเขาได้ทันที่นั่นแหละ”

“อ้อ! ถ้าแบบนั้นก็ง่ายละ แค่อย่ไคร่ไคร่ไคร่ให้ลั่นซาก็จบกันแล้วสิ!”

ว่าแล้วบ๊อบบี้ก็กำหมัดขึ้นมาด้วยรอยยิ้มเหี้ยมเกรียม รวากับอยากออกเรียวยอกแรงใจจะขาดอยู่แล้ว

“ก็ไม่ได้ง่ายตายขนาดนั้นหรรษาคะ” ฮอบบี้ยิ้มพลางใช้หมากม้าของ

เขาเชี่ยวชาญของฝั่งตรงข้ามออกไปจากกระดาน “ลงว่าเป็นเจ้าโลตี่นี่ละก็ มันต้องวางแผนอะไรซับซ้อนเอาไว้แน่ๆ อยู่แล้วละ เพราะฉะนั้นเราก็คงต้องวางแผนกันรัดกุมหน่อย แต่ไม่ว่ายังไงชะ ลงท้ายทางเดียวที่จะจัดการเจ้านั้นให้ได้งายดายที่สุด ก็คงต้องเป็นกวาดมันให้เรียบนั่นละ”

“นั่นละที่ฉันหมายถึง!” บ๊อบบี้ทูกำปั้นขึ้น “โดยเฉพาะยัยสาวมั่งกรนั่นนะเนะ ฉันยังมีหนี้แค้นที่ต้องชำระกับยัยนั่นอยู่ด้วย บอกชะก่อนว่ายัยนั่นเป็นเหยื่อของฉันนะ ห้ามใครแย่งไปเด็ดขาดเข้าใจมั๊ย”

“โอ๊ย! ไม่มีใครอยากจะไปยุ่งกับรสนิยมโรคจิตของแกหรอกบ๊อบบี้” ฮอบบี้โบกมือหยอๆ

“นั่นนะสิคะ ถึงเขาจะเป็นศัตรู แต่ขอรับรองผู้หญิงแบบนี้ฉันเองก็ไม่ค่อยปลื้มนักหรอกนะคะ” โรสเสริมขึ้น

“ใครบอกรังแก เขาเรียกเอ็นดูต่างหากล่ะจ๊ะ”

บ๊อบบี้ก็ขยิบตาให้จนฝั่งตรงข้ามได้แต่ถอนใจออกมายาวเหยียดเท่านั้นเอง

“ยังไงก็ตาม ฉันว่าอีกไม่นานเกินรอนี้ละ เจ้าพวกเทพอสูรบ้านั้นจะต้องปรากฏตัวขึ้นมาแน่นอน สิ่งแรกที่พวกมันต้องระวังก็คือไม่ให้พวกเราเจอตัวก่อน เพราะว่าพวกเรามีจำนวนมากกว่า ถ้าล้อมวงมันได้กลางอากาศแบบนี้ มันก็เกมโอเวอร์ละ เพราะฉะนั้นพวกมันจะต้องเล็งหาโอกาสทองใช้กฎเจ้านั้น แล้วผ่านเข้าไปบนเกาะลอยฟ้าให้ได้ก่อนพวกเราแน่ๆ ซึ่งสิ่งที่ฉันกังวลก็คือ ถ้าเลวร้ายที่สุด เจ้าพวกนั้นหนีพวกเราเข้าไปสู่เกาะลอยฟ้าได้ด้วยคีย์ไอเทมชิ้นนั้นจริงๆ บานประตูจะเปิดกว้างรอต้อนรับให้ผู้เล่นทุกคนตามเข้าไปด้วยได้ฟรีเปล่า หรือว่าจะต้อนรับแค่เฉพาะผู้ที่ถือครองกุญแจอยู่เท่านั้น ซึ่งถ้าเป็นอย่างหลังก็บอกได้เลยว่าเลวร้ายสุดๆ”

ฮอบบี้ว่าแล้วก็ถอนใจ แน่หนอนว่าในฐานะคนวางแผน การคิดเผื่อสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุดเอาไว้ก่อนคือสิ่งที่เรียกว่าความรอบคอบ และโรสก็พยักหน้าเห็นด้วยในส่วนนั้น

“เพราะฉะนั้นเพื่อความชั่วที่สุด เราต้องแย่งชิงกุญแจนั้นมาให้ได้ก่อน

เท่านั้นสินะคะ” หญิงสาวพูด

“ใช่” สอบบี้พยักหน้ารับ “ยิ่งเข้าถึงระยะที่เข้าใกล้เกาะลอยฟ้ามากเท่าไร พวกเราก็ต้องยิ่งมีสมาธิเตรียมรับมือกับเจ้าพวกนั้นอย่างรัดกุมที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งแผนการของเจ้าโลตนี่งั้นะ มันต้องไม่ธรรมดาแน่”

“หัวหน้าเองก็คงคิดวิธีเผื่อเอาไว้แล้วละนะ” บ๊อบบี้เสริมด้วยรอยยิ้ม “เราแค่จัดการไปตามที่เห็นสมควรก็พอ ไม่ว่ายังไงซะ รอบนี้ก็ดูเหมือนหัวหน้าเขาจะหลุดหลุดเอาเรื่องเลยเหมือนกันละนะ ทำทางคงจัดหนักไม่ให้หน้าทางนั้นแน่”

“ก็จริงละนะ” สอบบี้ถอนใจ “แต่ยังไงซะ ถ้าขึ้นชื่อว่าเป็นเทพอสูรเราก็ไม่ควรประมาทไว้จะเป็นการดีที่สุด แถมตอนนี้พวกมันเองก็อยู่กันไม่ครบทีมด้วย หัวหน้าเองก็คงเล็งเห็นแล้วว่าไอ้เจ้าซิมเมอร์นี่มีความเสี่ยงที่จะหักหลังพวกเราเมื่อไรก็ได้ งานนี้เขาถึงได้แยกมันออกไปจากควอสต์เสียเลย...แต่ไม่มีไอ้บ้าพลังนั้น พวกเราก็ทำงานกันง่ายขึ้นเยอะ”

“จริง...ฉันละละใจเป็นบ้า เห็นหน้ามันตอนโดนหัวหน้าสั่งมัยละ หงอยไปเลย”

เจ้าสองฝาแฝดหัวเราะชอบใจกันเป็นการใหญ่ จะมีก็เพียงหญิงสาวหนึ่งเดียวในห้องน้อยอย่างโรสที่ไม่รู้สึกยินดีไปกับคำพูดนั้นเลย กลับกัน เธอมีสีหน้าแอบไม่พอใจอยู่เล็กๆ เสียด้วยซ้ำ

“ไม่เห็นต้องพูดแรงขนาดนั้นเลยนี่นา...” หญิงสาวรำพึงรำพันเบาๆ

“หือ? ว่าในนะโรส” สอบบี้หันมาถาม

“เปล่าหรอกค่ะ!”

หญิงสาวกระแทกเสียงใส่ทันที เจ้าสองฝาแฝดหันมามองหน้ากันงงๆ คล้ายไม่เข้าใจนักว่าแม่สาวน้อยตรงหน้านั้นหลุดหลุดอะไรขึ้นมาเสียดื้อๆ อย่างนี้ จนกระทั่งนายแวนนั้นถอนใจออกมาอีกคำรบ ก่อนขำเลิ้อออกไปมองนอกหน้าต่าง เพิ่งไปยังเรือเหาะอีกลำหนึ่งที่บินทิ้งระยะอยู่ไม่ห่างกันนัก ซ้ำยังเป็นเรือธงของพวกพันธมิตร ซึ่งหัวหน้าของพวกเขา ก็ไปประจำการอยู่ตรงนั้นเพื่อวางแผนกับกลุ่มผู้นำของทีมด้วยกัน

“ตอนนั้นหัวหน้าเองก็คงใกล้วางแผนเสร็จแล้วละ ฉันคิดว่าอีกไม่นานพวกเราคงได้ปะทะกับเจ้าพวกเทพอสูรนั่นแล้ว ยังไงก็เตรียมตัวเอาไว้ให้พร้อมตลอดเวลาจะดีกว่า”

“แบบนั้นสิเจ๋ง ร่างกายมันอยากจะปะทะมานานแล้ว!” เจ้าบ๊อบบี้ตะโกนขึ้น

เมื่อได้ยินแบบนี้แล้วนายแวนก็หันกลับมาจ้องมองกระดานหมากรุกตรงหน้าอีกครั้ง ก่อนจะเลื่อนหมากม้าของเขากออกไปอีกครั้งหนึ่ง

“ไม่ว่าเจ้าพวกนั้นจะวางแผนอะไรไว้ มันก็ไม่มีผลใดๆ ทั้งสิ้น เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่างถูกกำหนดเอาไว้หมดแล้ว ที่เหลือก็แค่รอให้พวกมันปรากฏตัวขึ้นมาเท่านั้น” ว่าแล้วฮอบบี้ก็หยุดหมากของเขาไว้ตรงหน้าหมาขุนของศัตรู “ที่เหลือก็แค่...รูกฆาต”

“พวกมันเป็นยังไงบ้าง ยังไม่รู้ตัวกันใช่ไหม?”

“อ้อ...ทุกอย่างราบรื่นดี ถ้ายังเป็นแบบนี้ต่อไปก็คงตามติดมันได้อีกนานละ อีกอย่างถ้าฝนไม่ตกลงมาซะก่อนเราก็คงเกาะติดมันได้ประชิดแบบนี้ไปเรื่อยๆ ละนะ เห็นได้ชัดว่าระบบพรางตัวของพวกเรานะทำงานได้สุดยอดไปเลย เรือของพวกมันจับสัญญาณเรือของเราไม่ได้แม้แต่บ่อย”

“เยี่ยมเลยแฮะ สมกับเป็นเรือที่คุณสโนว์สร้างขึ้นมา”

สองหนุ่มที่พูดคุยกันด้วยรอยยิ้มก็เริ่มจะพึงพอใจเป็นอย่างมากที่เรือเหาะเฮเวนเบสทำงานได้ทรงประสิทธิภาพ สมกับเป็นเรือเหาะที่ถูกสร้างขึ้นมามี NPC ในตำนานอย่างสโนว์คีนั่นเอง ยามนี้เองทั้งกัณฑ์และเซราส สองหนุ่มต่างยืนอยู่ตรงส่วนหน้าของเรือเหาะ และชะโงกมองลงไปที่ด้านล่าง จนได้เห็นเรือเหาะของกองกำลังพันธมิตรที่บินอยู่ห่างออกไปจำนวนทั้งสิ้นสี่ลำนั้นลอยรวมตัวกันอยู่

ทั้งๆ ที่ปกติเขาจะใช้วิธีบินลงต่ำกว่าเพื่อหลบเลี่ยงสัญญาณการตรวจจับต่างๆ แต่ด้วยความสามารถอันยอดเยี่ยมของเฮเวนเบส ที่ใช้ระบบขับเคลื่อนด้วยพลังงานเวทมนตร์นั้น ทำให้หลบเลี่ยงเรดาร์ของศัตรูได้อย่าง

ง่ายตาย ข้ายังสอดแนมบินเกาะอยู่ไม่ห่างโดยที่พวกศัตรูไม่ทันได้รู้ตัวเลย

“แต่เราก็กตามพวกนั้นมาจะสามวันแล้วนะ ไตต์นี่ง”

พ่อหนุ่มมาดนิ่งผู้มีเรือนผมสีน้ำตาลอย่างเซราสเอ๋ยขึ้นด้วยน้ำเสียง
สุชุม ขณะข้าเลื่องกลับมามองคนข้างๆ อย่างกัณฑ์ที่ต้องพยักหน้ารับอย่าง
อ่อนใจ

“อ้อ ไม่รู้เหมือนกันว่าพวกมันบินล่อให้เราเปิดตัวเข้าไปหาอยู่ หรือว่า
มันหาเกาะลอยฟ้าไม่เจอจริงๆ กันแน่ละนะ” ชายหนุ่มผู้มีดวงตาสีสนิมเหล็ก
เอ๋ยขึ้น เขายกมือขึ้นแตะใต้ริมฝีปากอย่างครุ่นคิด “เพราะต่อให้เจ้าพวกนั้นมัน
ค้นหาทางเข้าไปสู่เกาะลอยฟ้าพบจริงๆ มันก็ไม่มีทางเข้าไปในนั้นได้ ตราบใด
ที่กฎแฉเปิดประตูยังอยู่กับเราละนะ”

“ทางนั้นเองก็คงวางแผนอะไรอยู่” เซราสพยักหน้ารับ “แล้วถ้าเป็นนาย
จะทำยังไงละไตต์นี่ง เท้าที่ดูแล้ว นิสัยของนายกับเจ้าคิวนั้นก็ออกจะคล้ายกัน
อยู่ไม่ใช่หรือ”

“ถ้าเป็นฉันนั่นหรือ...”

กัณฑ์เอ๋ยขึ้นพลางถอนใจ เขาจะสาวยตาออกจากกองเรือของศัตรูที่
ชุมนุมมองมานานจนเจียนจะครบสามวัน จนใกล้เข้าช่วงออฟไลน์อยู่รอมร่อ
แน่นอนว่าพวกศัตรูนั้นนิ่งเงียบเกินไป ลักษณะเหมือนเป็นการวางกลยุทธ์ล่อ
ให้มุ่งเข้าไปหา มากกว่านี้เพราะค้นหาตำแหน่งเกาะไม่เจอ

กัณฑ์หมุนตัวเดินออกมาจากหัวเรือ ทั้งสองหนุ่มพากันเดินตรงไปยัง
ประตูที่เปิดลงไปยังห้องพักด้านล่างของเรือ ซึ่งด้านบนนี้ไม่มีใครหน้าไหน
ขึ้นมาประจำการอยู่เลย อาจเป็นเพราะอากาศมันหนาวเสียจนทั้งสองหนุ่ม
ต้องสวมเสื้อคลุมตัวหนาเอาไว้จนมิดชิด แถมยังหายใจออกมาเป็นไอได้เลย
ด้วยซ้ำ

“นั่นน่าจะเป็นกลลวงมากกว่า” กัณฑ์เอ๋ยขึ้น “พวกมันต้องการกฎแฉ
จากฉันเป็นอันดับแรก ที่มันบินวนไปมาแบบนี้ต้องเรียกว่า...บินล่อแข่ง อย่าง
พวกเราทั้งนี้เลยละ ส่วนอีกทั้งนี้ก็คงค่อยๆ สืบจหาบานประตูเพื่อมุ่งหน้า
เข้าไปในเกาะลอยฟ้าด้วย”

“หมายความว่าเจ้าคือนั่นน่าจะรู้ตัวสินะว่าพวกเราสะกดรอยตามพวกมันอยู่”

“ไม่ใช่แค่เจ้าคิ๋วหรือก ดีไม่ดีทุกคนในเรื่องเหาะผุ่กันมันก็รู้กันหมดนั่นแหละ” กันต์หัวเราะหิ “ต่างฝ่ายต่างต้องการสิ่งที่อีกฝ่ายหนึ่งถือครองอยู่ ไซค์ยังดีสำหรับเราหน่อยที่ตอนนี้ฝนยังไม่ตก ระบบพรางตัวของพวกเราก็เลยทำงานได้เต็มประสิทธิภาพ แต่ถ้าฝนตกเมื่อไรละก็...น่าจะงานเข้าทีเดียว”

“ถ้าท้องฟ้าไม่เป็นใจจริงๆ เราก็คงต้องถอยห่างตั้งแต่เมฆตั้งเค้า นั่นละ ดีไม่ดีช่วงที่เราถอย เจ้าพวกนั้นอาจทิ้งระยะไปจนเราตามไม่ทันก็ได้ หรือพวกมันอาจจะหาทางเปิดประตูไปสู่เกาะลอยฟ้าได้โดยไม่ต้องพึ่งกุญแจของเรา ...งานนี้คงต้องแข่งกันที่ความอดทนด้วยละ”

“จริง” กันต์พยักหน้ารับ “แต่การที่มันดึงยื้อเวลาแบบนี้ก็อาจเป็นผลดีสำหรับพวกเราก็ได้จริงมัย เพราะว่ามันเท่ากับช่วยซื้อเวลาให้พวกเจ้ากานต์เดินทางตามมาถึงที่นี่ให้ได้โดยเร็วที่สุด”

“ก็น่าจะจริงละนะ”

เขราสพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ ทั้งสองหนุ่มเปิดบานประตูที่เชื่อมไปยังห้องพักด้าน ก่อนก้าวเท้าลงไปด้วยสีหน้าอ่อนใจพอๆ กัน อากาศที่ดูจะอบอุ่นขึ้นทันทีนั้นทำให้ทั้งคู่ต้องยกมือขึ้นมาถูกันไปมาเบาๆ

“แล้วเจ้ากานต์เป็นยังไงบ้างละ พาตัวเพื่อนของนายมาด้วยได้รึเปล่า” เขราสถาม

“ติดต่อกันยังไม่ได้เลย” กันต์ถอนใจ “ดูเหมือนพอขึ้นมาสูงมากขนาดนี้แล้ว ระบบสื่อสารมันจะค่อนข้างรวนๆ นิดหน่อยละนะ แต่เท่าที่ดูแล้วเจ้านั้นก็ยังปลอดภัยดี สถานะในหน้าต่างแฟมิลีก็ยังมีชีวิตอยู่เหมือนเดิม ก็พอจะเดาได้ว่าไม่ได้ไปทำให้เจ้าซัมเมอร์มันได้จนฆ่าทิ้งไปละนะ”

ได้ยินแล้วเขราสก็หัวเราะร่วนทันที เขาเองก็พอจะได้ยินมาจากภรรยาบ้างเหมือนกันในเรื่องความอารมณ์ร้อนของเจ้าหนุ่มที่ชื่อ ซัมเมอร์ คนนั้นเช่นเดียวกับเรื่องฝีมือที่ร้ายกาจที่สุดในกลุ่มเทพอสูรด้วย แน่นอนว่าหากกานต์พาตัว “อาวุธลับ” นี้มาด้วยสำเร็จละก็ มันจะเป็นกำลังหลักในสนามรบได้

อย่างที่เคยได้เคย

“แต่วันนี้ออฟไลน์ไปแล้วฉันจะลองถามเจ้ากานต์ดูก็แล้วกัน จะได้บอกพิกัดให้มันรีบตามมาให้ทันด้วย...อย่างน้อยๆ ตอนนั้นสิ่งที่เราได้เปรียบพวกนั้นอยู่ก็เห็นจะเป็นเรื่องของเวลานี้ละ”

สิ้นคำกล่าวนั้นแล้ว กันต์ก็เดินตรงไปตามทางแคบๆ ในท้องเรือ ก่อนผลึกบานประตูที่อยู่ด้านในสุด ซึ่งเผยให้เห็นถึงห้องโถงรวมที่จัดเป็นห้องรับแขกของเรือกลายๆ มีทั้งชุดเก้าอี้ขนาดใหญ่ เฟอร์นิเจอร์สุดหรูที่ทำจากไม้เอกแนววินเทจนิดๆ และถึงขนาดมีเคาน์เตอร์บาร์ไว้สำหรับชงเครื่องดื่มและทำอาหาร ซึ่ง NPC สาวๆ ส่วนตัวของเขาจากร้านสวีเดนสก็มาประจำการตรงนี้หมดทุกคน

ขณะเดียวกันก็มีร่างของเหล่าเพื่อนๆ ในทีม ที่ตอนนี้อยู่ต่างทอดกายพักกันอยู่ในมุมต่างๆ ในท่าที่ที่ไม่ค่อยจะวางใจกันเท่าไรนัก

“เป็นยังไงบ้างไลต์นิง ทางนั้นเคลื่อนไหวอะไรมั้ย”

คนแรกที่ตะโกนถามขึ้นทันทีที่กันต์เข้ามาในห้องนี้ก็คือหญิงสาวร่างเล็ก เจ้าของเรือนผมสีน้ำตาล ที่สวมเสื้อโคตสีขาวยาวแบบมีขนมิงกันเอง ดวงตาสีลูกหว้าของเธอส่องเค้ากังวลไม่หยอก

“ไม่ต้องห่วงหรอกสปริง ตอนนี้ยังไม่อะไรคืบหน้า เจ้าพวกนั้นก็บินวนไปมาอยู่เหมือนเดิมแหละ เราเองก็กระะยะห่างในการสะกดรอยไว้แบบนี้คงไม่มีอะไรต้องห่วง”

กันต์ตอบย้อมๆ แต่กลับทำให้หญิงสาวตรงหน้าดูจะเข้าใจไม่น้อย

“ซี! ยังไม่ลงมือกันอีกหรือ แม่ละฉันไม่ค้นมืออยากจะไปตบไปเจ้าคิว นั่นใจจะขาดอยู่แล้วนะ”

เทพอสูรปฐพีอย่างสปริงนั้นดูมีท่าทีเสียดยอย่างจริงจัง อาจเป็นเพราะตั้งแต่รู้เรื่องพี่น้องชายคนเล็กของกลุ่มอย่างซัมเมอร์โดนคัดรู้ฝั่งตรงข้ามกดขี่อยู่ ก็ทำให้เธอรู้สึกหวั่นเสียดาคิวคนนั้นเป็นอย่างมาก ชนิดที่อยากพุ่งเข้าไปช่วยคอมันเสียเสียวันนี้เลยก็เคย

เห็นดังนั้นแล้วกันต์กับเธอราสก็หันมามองหน้าเอง ก่อนยิ้มอย่างอ่อนใจ

“อย่าใจร้อนไปเลยน่าเหมย รีบร้อนไปก็ไ้ช้าว่าจะไปถึงตัวของเจ้าคิวได้เสียเมื่อไร” เสรสาผู้เป็นสามีเอ่ยขัดขึ้น “อีกอย่าง ตอนนั้นเรากียังติดต่อเจ้ากานต์ไม่ได้ เพราะฉะนั้นจะเคลื่อนไหวอะไรก็อันตรายจริงมัยละ...ฉันก็พอจะเข้าใจนะว่าเธอค้นไม้ค้นมือจะแยแล้ว แต่ตอนนี้เราต้องใจเย็นกันให้มากที่สุดนะ ถ้าพลาดไปละก็ ต้องไม่ลืมว่าเราอยู่กลางอากาศ แทบจะไม่มีที่ทางให้เราหลบหนีได้เลยแม้แต่หน่อย”

“ก็รู้อยู่หรอคะ...แต่เหม!”

สปริงยังคงออกท่าที่ไม่ได้ตั้งใจตัวเองอยู่ไม่น้อย แม้จะพูดแบบนั้นก็ตาม ทว่ากายละเอียดของคุณเธอตอนนี้คงแทบจะพุ่งไปสกายคิกอีตาคิวแล้วด้วยซ้ำไปกระมัง

“คุณสปริงก็เป็นแบบนี้ละครับ เดือดที่ไรเป็นลงยากทุกที ผมว่าเราลองส่งเธอไปถล่มเจ้าพวกนั้นคนเดียวดูเลยดีมัยครับ ไม่แนะ เราอาจจะชนะง่าย ๆ เลยก็ได้ เหมือนเราส่งคิงคองไปจมกองเรือมัน อะไรแบบนี้ละ”

มีอีกคนหนึ่งเสนอขึ้นมาด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลจนทุกคนต้องหันไปมอง ซึ่งมันก็คือพ่อหนุ่มแว่นมาดเนียบที่สวมเสื้อโค้ตสีขาวคลุมทับสูทสีดำ เบื้องหน้าของเขามีหน้าตาทำงานที่ท่าค้ำอยู่ โดยร่างสูงนั้นนั่งอยู่บนเคาน์เตอร์บาร์ และมีแก้วทรงกลมที่มีน้ำสีอำพันสวย กับก้อนน้ำแข็งที่สลักเป็นทรงกลมได้อย่างลงตัวในนั้น

“นายเรียกใครว่าคิงคองยะ เرنนี่!”

โดนกล่าวหาว่าเป็นสิ่งมีชีวิตที่แสนอันตรายแบบนี้ มีหรือสปริงจะยอมเธอแหวใส่เจ้าหนุ่มแว่นจอมปากเสียที่ตอนนี้เพียงยิ้มหวานกลับ พร้อมกับชูแก้วสีอำพันขึ้นให้เห็นแบบกวนๆ

“แน่นอนว่าผมไม่ได้มองเห็นคุณเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตอ่อนแอแบบคิงคองหรอกครับ ไม่ต้องห่วงไป ระดับคุณนะแข็งแกร่งกว่านั้นเยอะครับคุณสปริง”

“อ้อเหรอ” หญิงสาวขานรับเสียงใส “จ้ะให้ฉันช่วยยืนยันความแข็งแกร่งที่ว่าให้นายประจักษ์ต่อสายตาสักครั้งหนึ่งก่อนมัยละ เرنนี่ เผื่อว่านายจะลืมนั่นไปแล้ว เรื่องตอนที่เคยโดนเมื่อเบต้าเทสต์นะ!”

พูดแล้วสปริงก็ตั้งท่าจะถกแขนเสื้อขึ้นอย่างเอาเรื่อง เرنนี่จึงได้แต่ยกมือขึ้นคล้ายๆ ยอมแพ้ทั้งอย่างนั่นเอง ทำให้ทั้งกันต์และเชราสได้แต่ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจไปตามๆ กัน

“แล้วนี่คนอื่นๆ ไปไหนหมดล่ะ”

กันต์ถามขึ้น ขณะมองไปในห้องแล้วดูเหมือนว่าสมาชิกของทีมคนอื่นๆ นั้นหายไประยะเลยทีเดียว เพราะตอนนี้เหลือเพียงแค่ห้าคนกับ NPC อีกสามคนเท่านั้นเอง

“ฟิคติดกับพีมินต์ออฟไลน์ออกไปแล้วนะค่ะ”

ผู้ตอบคือเด็กสาวอีกคนหนึ่งที่นั่งอยู่บนเก้าอี้โซฟา โดยอ่านหนังสือนิยายในรูปแบบหน้าต่างข้อมูลอยู่ตรงหน้า เธอมีเรียวผมสีดำยาวและสวมเสื้อคลุมสีขาวเนื้อหนาที่ช่วยให้ความอบอุ่นได้เป็นอย่างดี

“ไปกันนานเท่าไรแล้วละ ฟ้า” กันต์ถามอีก

“น่าจะราวๆ สิบนาที ตั้งแต่ตอนที่ฟิคติดกับพีเชราสออกไปสำรวจพวกศัตรูข้างนอกนั่นแล้วละค่ะ” ฟ้าเอ่ยด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ “เห็นว่าทางพวกฟิคสองคนเขามีธุระต้องไปทำตั้งแต่เข้ามานะค่ะ แต่เขาบอกว่า พรุ่งนี้จะรีบออนไลน์เข้ามาให้เร็วที่สุดแน่นอน ไม่ต้องห่วง...อ้อ! แล้วเขาก็ฝากบอกฟิคกันต์ด้วยนะค่ะว่า อย่าลืมเรื่องงานละครเวทีที่มหา’ลัยด้วย”

ได้ยินดังนั้นแล้วกันต์ก็ถอนใจออกมาอีกคำรบ นึกขำที่สาวมินต์นั้นยังไม่ลืมปฏิบัติหน้าที่อาจารย์ (ฝึกสอน) เป็นอย่างดีขนาดนี้ จนกระทั่งเขาหันกลับไปมองเพื่อนซี้อย่างเรนนีอีกคน

“แล้วเจ้าราฟล่ะ”

“ขานันท์กับบอกว่าจะไปตรวจเช็คสภาพเรือเหาะรอบๆ นี่ให้ดีอีกทีก่อนนะครับ” เรนนีตอบ “แล้วก็คงออฟไลน์ไปเลยเหมือนกัน เพราะว่าเขาเองก็ต้องไปทำงานแต่เช้าด้วย...ส่วนคุณสโนว์นะเมาแอกกลับไปนอนในห้องของเธอแล้วละครับ”

กันต์ได้แต่ยกมือขึ้นเกาหัวแกรกๆ แล้วหันไปมองพวก NPC สาวๆ ที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์

“แจ๊แกฟาดเหล้าไปขนาดไหนแล้วเนี่ยแคท”

“ก็...เกือบครึ่งหนึ่งเท่าที่เราเตรียมมาแล้วละคะ คุณโลตนี่”

NPC สาวผู้มีทั้งหูและหางแมวเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าอ่อนใจเป็นอย่างยิ่งแน่นอนว่ากันดัั้นมอบหน้าที่ให้แคท ผู้เป็น NPC ผู้จัดการร้านสวิตเนสส์นั้นช่วยดูแลเรื่องไอเทมเสปียทั้งหมดบนเรือลำนี้ และเขาเองก็ได้สั่งให้แคทเตรียมอาหารและเครื่องดื่มหลากหลายชนิดมาไว้บนนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เหล้าที่คล้ายกับเป็นของที่ขาดไม่ได้สำหรับ NPC สาวในตำนาน สโนว์ควีน ไปแล้ว

ซึ่งดูเหมือนเธอก็จะขาดไปเกินกว่าครึ่งในเสปียที่เตรียมมา ทั้งที่เวลาเพิ่งผ่านไปแค่สามวันเท่านั้นเอง

“แบบนี้ทำไม่ดีแล้วแฮะ ถ้าไม่มีอะไรบำเรอแม่คุณแล้ว เดี่ยวนางไวววยขึ้นมามันจะแยเอนะ ยังไงๆ ก็ลองลดๆ หรือผสมแบบที่ใช้วัตถุขี้บ่นน้อยๆ ให้เธอหนอยก็ได้นะแคท อีกอย่าง อย่าให้เธอเมาหนักมากละ เพราะออนไลน์ครั้งหน้าเราอาจต้องปะทะกับศัตรูได้ทุกเมื่อ เข้าใจมั๊ย ถ้าเกิดมีขี้บ่นคนเมาคนนึงอยู่บนเรือก็คงไม่ดีแน่”

“จะพยายามนะคะ แต่ฉันไม่ขอรับปากละกัน เพราะคุณสโนว์เป็นยังไงคุณน่าจะรู้ดีกว่าฉันนะคะ”

พอได้ยินคำพูดนั้นแล้วกันดั้ก็ได้แต่ถอนใจออกมาอีกคำรบ ก่อนหย่อนก้นลงนั่งข้างๆ เรนนี่

“ดูคุณเหนื่อยๆ นะครับคุณโลต” เรนนี่ถามขณะรื้อนั้วพิมพ์งานต่อไป

“แหงสิ นี่เป็นการต่อสู้ครั้งแรกเลยที่ฉันไม่มั่นใจว่าแผนของตัวเองจะสำเร็จเปล่า”

กันดั้พูดขึ้นพลางหันไปขออะไรจุ่นๆ จาก NPC สาวที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์บาร์

“ก็นั่นสินะครับ” เรนนี่ถอนใจ “มันเป็นครั้งแรกเลยที่มีคนสามารถเข้ามาชนกับแผนการของคุณได้ตรงๆ อย่างไม่หวั่นเกรงแบบนี้”

“มันไม่ใช่แค่เรื่องนั้นอย่างเดียวนะสิ”

ได้ยินคำพูดนี้ของเทพอสูรสายฟ้าแล้ว เรนนี่จึงหันมามองหน้าของ

เพื่อนรักที่นั่งอยู่ข้างๆ นี่ก็รู้เลยว่ามิอะไรหลายๆ อย่างทำให้กันตรึงสึกกังวลใจเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเวลาที่ไม่มีทั้งแบ่งและซัมเมอร์ ซึ่งเป็นสองผู้เล่นที่เก่งที่สุดเท่าที่กันต์พอจะใช้งานได้อยู่ในทีม

“ก็แค่หวังว่าเจ้ากานต์จะทำสำเร็จนะครับ” เบนนี่พูดยิ้มๆ

“อ้อ! ทุกอย่างขึ้นอยู่กับเจ้ากานต์แล้วจริงๆ ก็แค่หวังว่าเจ้ากานต์จะใช้ไอความสามารถการดึงดูดผู้คนของมันได้สำเร็จละนะ แต่อีกปัญหาก็คือ ถ้าเจ้านั้นทำได้สำเร็จจริงๆ จะเดินทางมาถึงที่นี่ทันรีเบล่าเนี่ยแหละ งานนี้ว่ากันตามตรงก็ห้าสิบ-ห้าสิบละนะ”

“ไม่สมกับเป็นคุณโลดเลยนะครับ ที่พูดคำว่าห้าสิบ-ห้าสิบออกมาได้ ปกติแผนของคุณมันมีแต่คำว่า 100 เปอร์เซนต์เท่านั้น ไม่ใช่เหรอครับ” เบนนี่ยิ้มซ้ำ

“ก็อยากให้มันเป็นแบบนั้นหรอกนะ ถ้าฝั่งตรงข้ามไม่มีเจ้าคิวอยู่ละก็...”

เบนนี่รู้ตัวกันต้นั้นให้ความสำคัญกับคิวมาก ในฐานะศัตรูตัวฉกาจที่สุด กันต์เองก็คงรู้แล้วเช่นเดียวกับว่าคิวนั้นเป็นผู้เล่นในระดับเดียวกัน หรืออาจเหนือกว่าเทพอสูรไปแล้วด้วยซ้ำ ตอนนี้นั้ปัญหาจึงอยู่ที่ผู้เล่นเพียงคนเดียวในฝั่งตรงข้ามจริงๆ!

“ยังงั้นทางนั้นเองก็ต้องออฟไลน์ออกไปเหมือนกันนั่นละครับ คุณโลด” เบนนี่เอ่ยขึ้น “คงไม่มีใครมันบ้าออนไลน์อยู่ในเกมตลอดเวลาหรอกจริงมั้ยครับ ยังงั้นช่วงเวลาที่เหลือนี้เราก็คงได้พักรบ คอยคิดหาหนทางกันอีกทีนั่นแหละ ไม่แน่อาจจะคิดหาทางออกอะไรที่ดีกว่านี้ได้呢ครับ”

กันต์นิ่งไปพักใหญ่ๆ จนกระทั่งได้รับแก้วชาร้อนมาจาก NPC ดวงตาสีสนิมเหล็กนั้นจ้องมองไปเบื้องหน้าราวกับครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่ จนกระทั่งเจ้าตัวประหลาดมือไวตรงหน้า

“เดี่ยวกระจายข่าวบอกทุกคนในทีมด้วยนะว่า ฟรังก์นี้ให้รีบออนไลน์เข้ามาให้เร็วที่สุด” กันต์เอ่ยขึ้น

“เอ๊ะ? นายจะทำอะไรนั่นเหรอ” สปริงที่เพิ่งเดินมาถึงตัวนั่งข้างๆ กันตถาม

“ฉันนะ ตั้งแต่ก่อนเดินทางจนมาถึงที่นี่ก็คำนวณเส้นทางมาโดยตลอด ทั้งจากข้อมูลที่ได้รับมาจากสายข่าวทั้งหมดของเคียวกับไซเรนเรื่องตำแหน่งของเกาะลอยฟ้าที่พวกเขาเจอ ฉันก็พอจะคำนวณและสร้างแผนที่ของเกาะลอยฟ้าขึ้นมาได้บ้างแล้วละ”

“หา!?”

ทุกคนต่างร้องประสานเสียงขึ้นมอดังลั่นทันที แน่ใจว่าไอ้สิ่งที่นายกันต์พูดขึ้นมานั้นแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย เพราะข้อมูลที่ทางหน่วยข่าวกรองของกองทัพบกมาได้ คือภาพถ่ายที่เห็นแผ่นดินลอยอยู่บนท้องฟ้าเท่านั้นเอง แต่ไอ้เจ้าเทพอสูรสายฟ้าคนนี้ก็กลับใช้ข้อมูลเพียงไม่กี่ภาพนั้นรวมกับข้อมูลจากการเดินทางด้วยตนเอง สร้างแผนที่บนท้องฟ้าขึ้นมาได้หน้าตาเฉยเลย!

“พูดจริงเหอครับคุณโลด ที่ว่าคุณมองแผนที่บนท้องฟ้าออกแล้วนะ”

“คร่าวๆ นะ ราวๆ 60 - 70 เปอร์เซ็นต์ เท่านั้นละ ฉันอาศัยการบินไปรอบๆ ของพวกเขา และเห็นพวกเขาที่ลอยบนท้องฟ้าได้บ้างประปราย กับตำแหน่งการเคลื่อนที่ของเจ้าพวกพันธมิตรกลุ่มนั้น ก็เลยพอจะมองออกได้นิดๆ แล้วละว่าเราจะต้องมุ่งหน้าไปตรงไหนกันแน่...แต่ก็ยังไม่น่าไว้วางใจหรอกนะ คงต้องอาศัยการเดินทางอีกนิดเพื่อคำนวณให้แม่นยำเสียก่อน”

ทุกคนได้แต่นิ่งเงียบ ก่อนหน้านั้นแบ่งเองก็เคยอธิบายให้พวกเขาฟังไว้เหมือนกันว่า ความสามารถของกันต์นั่นคือ วิสเปร์ ซึ่งเป็นภาวะที่สมองรับข้อมูลรอบตัวและพยายามค้นคว้าหาคำตอบที่ดีที่สุดให้แก่ตนเอง ประหนึ่งมีเสียงกระซิบมาบอกถึงความถูกต้องในหัวเลยเชียวละ และในครั้งนี้นักเช่นเดียวกัน ข้อมูลทั้งหมดที่ได้มานั้น สมองของกันต์เองก็ประมวลมันออกมาเป็นแผนที่ได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่า นายรู้แล้วใช่มั้ยว่าเกาะลอยฟ้าอยู่ตรงส่วนไหนกันแน่” สปริงถาม

“ไม่ชั่วคราวหรอกนะ แต่ก็พอจะมองปลายทางออกแล้วละ” กันต์ยอมรับ “แต่ถ้ามาได้ขนาดนี้แล้วละก็ ถึงจะต้องเสียเวลาค้นหาหน่อย แต่เราก็ไม่ต้องพึ่งแผนที่ของทางนั้น...หรือแม้แต่สอดแนมทางนั้นเพื่อหาเป้าหมายอีกต่อไป

แล้วละ เพราะฉะนั้นฉันจะขอเปลี่ยนแผนกลางอากาศตอนนี้เลยก็แล้วกัน”

“เปลี่ยนแผน?”

ทุกคนหันมามองหน้ากันเองแบบไม่เข้าใจนัก จนกระทั่งกันตั้นหัวเราะ
หือออกมา

“ถ้าคิดในมุมนักลับแล้ว หากฉันเป็นเจ้าคิวละก็ ตอนนี่คงต้องพยายาม
โยนเหยื่อเพื่อล่อให้พวกเราปรากฏตัวให้ได้ ถ้าอย่างนั้นเรากียินดีจะโผล่ออกไป
หาพวกมัน แต่แน่นอนว่าต้องไม่ใช่ในเวลาที่เราพวกมันพร้อมที่สุด”

ได้ยินคำกล่าวนี้อันแล้วทุกคนรู้ได้ทันทีว่ากันตั้นหมายต่าจะทำอะไรต่อไป
โดยเฉพาะสปริงที่ถึงกับฉีกยิ้มกว้างทันทีเลย!

“หมายความว่า?” แม่สาวเหมยรีบถามเสียงใส

“อ้อ! ไม่มีความจำเป็นอะไรที่เราจะต้องคอยสอดแนมตามกันพวกมัน
อีกต่อไปแล้ว เมื่อแน่ใจแล้วว่าเส้นทางของเกาะลอยฟ้า เป้าหมายของเราอยู่
ที่ไหน เราจะปฏิบัติการจมเรือเหาะทุกลำของมันทิ้งให้หมด จริงอยู่ว่าเจ้านั้น
อาจร้ายกาจและมีกำลังเหนือกว่าเรา แต่ถ้าเรือเหาะของมันบินไม่ได้ น่านฟ้า
ก็เป็นของเราคนเดียว จริงมั๊ย!”

สิ้นคำกล่าวนี้น รอยยิ้มแสนเจ้าเล่ห์ของเทพอสูรสายฟ้าที่ทุกคนเห็นกัน
จนเคยชินก็ปรากฏขึ้นในที่สุด แน่แน่นอนว่ามีรอยยิ้มแบบนี้โผล่ขึ้นมาที่ไร
เรื่องงามได้มักจะตามมาด้วยทุกที!

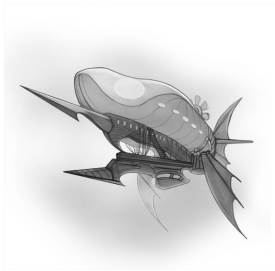
“เมื่อออนไลน์กันเข้ามาครั้งหน้าพร้อมกับข้อมูลที่ได้มาจากเจ้ากานต์
แล้ว เราจะเริ่มวางแผนกัน เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม เราจะลงมือกันแบบสายฟ้า
แลบ หากนี่เป็นศึกที่วัดกันด้วยกลยุทธ์ของฉันกับเจ้าคิวแล้วละก็ เราจะต้อง
ทำในสิ่งที่โง่เง่าและเสี่ยงมากที่สุด ในแบบที่เจ้านั้นไม่คิดว่าฉันจะใช้แผนนี้
ลงมือแน่ แต่เราจะเสริมอะไรที่ทำให้มันเซอร์ไพรส์ยิ่งกว่านั้น เพื่อให้แผนการ
ของเราสำเร็จ เพราะฉะนั้นทุกท่าน...”

พูดแล้วเขาก็ลุกขึ้นยืน ก่อนกวาดตามองเพื่อนๆ ทุกคนในห้อง

“เตรียมตัวเตรียมใจกันให้พร้อมละ เมื่อออนไลน์กันเข้ามาครั้งหน้า...
เราจะแตกทัพเรือของมัน!”

2

เตรียมการบุก

“ยินดีต้อนรับสู่โลก EO ค่ะนายท่าน”

เสียงขานรับของ AI ส่วนตัวนั้นดังขึ้นทันทีที่กานต์ได้ออนไลน์เข้ามาสู่โลก EO อีกครั้งหนึ่ง หลังจากจำต้องออฟไลน์ออกไปเพื่อพักก่อน ยามนี้เองร่างของเขาก็โผล่ขึ้นมาท่ามกลางทุ่งหญ้ากว้างโล่งที่ไม่มีอะไรปรากฏอยู่เลย นอกจากเต็นท์ที่พักที่ถูกกางเอาไว้ด้านหลัง เห็นได้ชัดว่านี่คือจุดที่เขาตั้งเซฟโซนเอาไว้ ก่อนออฟไลน์ออกไปจากเกมนั้นเอง

“เกมมาช้านะไอจีด”

เสียงที่แผ่ความหงุดหงิดดังขึ้นแทบจะตรงตำแหน่งด้านหลังของนายกานต์พอดี เมื่อหันไปจึงได้เห็นเจ้าเพื่อนขี้หงุดหงิดนั่งอยู่บนน้ำกองไฟได้มอนสเตอร์ที่กำลังจะมอด โดยสีหน้านั้นแสดงออกชัดเจนว่าคงออนไลน์เข้ามาก่อนหน้านี้มากแล้วทีเดียว

“เออ ขอโทษทีก็แล้วกัน ฉันต้องเตรียมแผนกับพี่กันต์ก่อนเข้ามานี้หว่า แกมกว่าจะกลับถึงบ้านก็ตึกแล้วด้วย ใครมันจะไปวางแผนนายกันล่ะ”

ได้ยินเช่นนั้นแล้วพ่อหนุ่มผู้มีเรือนผมและดวงตาสีแดงเพลิงนั้นก็ส่งเสียง “จี้!” ออกมาเบาๆ คล้ายขจัดใจ แต่ไม่ได้โต้แย้งอะไรออกมาอีกเลย กานต์จึงหัวเราะหึและหันไปอีกด้าน จึงได้เห็นแม่สาวผมสั้นผู้มีใบหน้าึงตลอดศกอย่างนี้น่านั่งอยู่ตรงหน้าเต็นท์อีกหลังหนึ่งพอดี

สีหน้าของเธอเองก็แสดงความไม่พอใจเล็กๆ ที่เขามาสายเช่นเดียวกัน แม้จะไม่ได้พูดออกมา แต่กานต์ก็รู้สึกได้ว่าสองคนนี้คงอึดอัดกันอยู่ไม่น้อยที่ต้องมานั่งอยู่ด้วยกันแบบนี้ เพราะทั้งคู่ต่างมีทักษะในการเข้าสังคมติดลบเหมือนกันเสียขนาดนี้!

“เดี๋ยวละ ฉันว่าฉันมาสายมาแล้ว ยัยพลอยยังไม่โผล่มาอีกหรือ”

กานต์ถามขึ้นเมื่อนึกขึ้นได้ว่ายัยยังมีอีกหนึ่งสมาชิกที่ยังไม่ปรากฏตัวขึ้นในที่นี้เลย

“ยังอะ” ตะวันกระซอกเสียงแบบเซ็งๆ “ยัยมังกรนั้นมาถึงเป็นคนแรก ฉันก็มารอได้ราวๆ ครึ่งชั่วโมงแล้ว ส่วนยัยเบ๊อะนั่น ฉันยังไม่เห็นแม้แต่เงา”

แม้จะมีเสียงกระแอมราวกับไม่พอใจที่ถูกเรียกว่า “ยัยมังกร” จากอีกด้านก็ตามที แต่กานต์ก็เลือกสนใจคำพูดที่ว่ายังไม่เห็นแม้แต่เงาของ “ยัยเบ๊อะ” อีกคนมากกว่า ยามนี้เด็กหนุ่มจึงทำได้แค่ถอนใจออกมา

“เฮ้อ...ยัยคุณหนูสายเสมอนี้เว้ย!” กานต์สายหน้าเซ็งๆ ก่อนหย่อนก้นลงนั่ง “พวกเราจะต้องแข่งกับเวลาอยู่ด้วยนะตอนนี้”

“แข่งกับเวลา?” ตะวันเลิกคิ้วขึ้น “เจ้าไลต์นี่มันเริ่มวางแผนอะไรแล้วจ้ะหรอ?”

“พวกเขาจะบุกแล้วนะสิ”

คำตอบสั้นๆ นี่เองที่ทำให้ทั้งตะวันและนี่น่าต่างเปลี่ยนสีหน้าให้จริงจังขึ้นทันที

“หมายความว่าไง ที่ว่าจะบุกนะ” ตะวันถาม

“ดูเหมือนพี่กนต์เขาจะจับตำแหน่งเกาะลอยฟ้าได้แล้วนะสิ ก่อนหน้านี้พวกเขาเองก็ตามหลังสะกดรอยกองเรือของเจ้าพวกนั้นมาโดยตลอด จนตอนนี้พี่กนต์แน่ใจแล้วว่าไม่จำเป็นต้องสะกดรอยอีก พวกเขาก็เลยจะเป็นฝ่ายบุก

ก่อน เพื่อจมกของเรือของพวกมันทั้ง ก่อนพวกมันจะได้ทันตั้งตัว”

“บ้าไปแล้ว!”

ตะวันนั้นตะโกนขึ้นมาเสียงดังทันที เล่นเอากานต์ถึงกับชะงักไป

“เจ้าบ้านนั้นมันจะวางแผนเสียงเกินไปแล้ว รีบติดต่อให้มันยกเลิกการโจมตีเดี๋ยวนี้เลย!”

“เป็นอะไรของนาย” กานต์หรีดตาลง “ฉันเองก็เห็นด้วยกับพี่กันต้นนะที่จะเริ่มต้นบุกโจมตีก่อนโดยทางนั้นไม่ทันได้ตั้งตัวนะ ฉันเองก็พอจะรู้ว่าพี่ชายของนายนะเก่งโคตรๆ แต่เป็นศึกที่ตัดสินกันกลางท้องฟ้า ต่อให้เก่งแค่ไหนแต่ถ้าเรือถูกทำลาย พี่ชายของนายก็ทำอะไรไม่ได้หรอก...อีกฝ่ายไม่ได้บินบนฟ้าได้เหมือนเจ้านะ”

“คิดตื่นเกินไปแล้ว” ตะวันถอนใจอย่างตึงเครียด “เจ้าพอลโล่นะไม่หมูขนาดนั้นหรอกนะเพีย รีบติดต่อหาไลต์นิงให้ยกเลิกแผนการนี้ไปก่อนเลย จนกว่าพวกเราจะไปสมทบ...ห้ามปะทะกับเจ้าพอลโล่โดยเด็ดขาด”

กานต์เองก็ต้องแปลกใจอยู่ไม่น้อยทีเดียว โดยปกติแล้วตะวันนั้นมักจะเป็นคนอารมณ์ร้อนที่ทำอะไรทะลุแบบไม่คิดหน้าคิดหลัง สิ่งที่เขาถนัดที่สุดก็คือการบุกทะลุเข้าใส่ศัตรูก่อนแล้วค่อยพูดทีหลัง แต่ดูเหมือนรอบนี้จะมี ความกังวลบางอย่างปรากฏขึ้นในแววตาของเขาอย่างชัดเจนมาก

“จะให้ติดต่อไปได้อย่างไรกันล่ะ นายเองก็รู้อยู่แล้วว่าพวกเขาบินอยู่สูงจนระบบสื่อสารมันไปไม่ถึงนะ” กานต์ถอนใจ “อีกอย่าง พี่กันต์เขาก็ตัดสินใจไปแล้ว ตอนนี้เขาเตรียมตัวบุกเต็มที่แล้วละ พวกเราเองก็ถือว่าเข้าใกล้จนจะถึงเรือเหาะของพวกเขายู่แล้วด้วย...ฉันเองก็เห็นด้วยกับแผนพี่กันต้นนะ ถ้าเกิดว่าพี่เขาจะลงมือ นั่นหมายความว่าเราต้องมีแผนที่แม่นยำมากทีเดียว”

ตะวันรับฟัง แต่สีหน้าของเขาก็มองไม่คลายความกังวลลงไปเลยแม้แต่น้อย

“ถ้าเกิดว่าจะทำแบบนั้นจริง เราก็ต้องรีบมุ่งหน้าไปหาพวกนั้นให้ไวที่สุด” ตะวันถอนใจ “มันอีกไกลแค่ไหนล่ะ”

“จากแผนที่ในเชิงราบนะอยู่ไม่ห่างนักหรอก แต่ในระยาด้านความสูง

นี่ไม่รู้เหมือนกันอะ คงต้องหวังพึ่งมังกรของนี่มาแล้วละว่าจะบินไปได้ไควแคไหน พี่กันต์เขาบอกว่าจะรอให้ถึงช่วงกลางคืนก่อน พอเที่ยงคืนก็จะลงมือทันที”

ได้ยินดังนั้นแล้ว ตะวันจึงหันไปมองนี่นาเขมิงเลยทีเดียวนะ

“บินรวดเดียวไปจนถึงที่หมายคงจะไหวสินะยัยมังกร งานนี้ต่อให้ต้องเสีย MP จนหมดตัวยังงี้เธอก็ต้องบินไม่หยุด พาเราขึ้นไปหาเจ้าไลต์นิงให้ได้ เข้าใจมั๊ย”

“หึ...ห่วงตัวนายเองเถอะ แค่บิน ๆพณฯ มาการิต้าของฉันทำได้สบายมากอยู่แล้ว”

ฟังแล้วก็ถอนใจ ตะวันเองก็รู้ดีว่าหากเป็นพลังของการ์ดมหาเวทแล้ว คงทรงประสิทธิภาพอย่างที่ว่าของการ์ดพูด แต่งานนี้เขารู้สึกได้เลยว่ามันเสี่ยงมาก หากตัวเขาไปถึงไม่ทันศึกใหญ่กลางเวทละก็ มันอาจเป็นหายนะครั้งใหญ่ของพวกเขาทั้งสองทุกคนเลยก็ว่าได้

“เว้ย! แล้วยัยเบอะมัวทำอะไรอยู่พะ เมื่อไรจะออนไลน์เข้ามาเสียที!”

“ฉันทมาแล้วยะ จะอะอะทำไมเนี่ย”

พอได้ไวยวายขึ้นมาแล้ว ร่างของเด็กสาวตัวปัญหา ก็ปรากฏตัวขึ้นจากเต็นท์ที่พักของตัวเองแทบจะทันที ทำให้ทุกสายตานั้นหันไปจับจ้องทางเด็กสาวผู้มีเรือนผมสีดำรวบเป็นหางม้า และเดินกระหืดกระหอบออกมาจากเต็นท์ด้วยท่าทางร้อนรนไม่น้อยทีเดียว

“มัวไปทำอะไรของเธอยัยพลอย ก็บอกแล้วไงว่าให้รีบออนไลน์มาเร็ว ๆ น้อย”

“ขอโทษ...นี่ก็เร่งเต็มที่แล้วนะ”

พลอยดูมีสีหน้าสำนึกผิด เธอเองก็รู้ดีว่าการเดินทางครั้งนี้มันแข่งกับเวลามากแค่ไหน

“ช่างมันเถอะ เร็วเข้ายัยมังกร เรียกมังกรของเธอออกมาเร็วเข้า ไม่มีเวลามาไ้อ้อแล้ว”

ตะวันตัดปัญหาโดยเร็ว แม้จะสีหน้าของนี่นาจะแสดงออกว่าไม่ค่อยชอบใจที่ถูกสั่งในฐานะ “ยัยมังกร” เสียเท่าไรนัก แต่กานต์เองก็รีบพยักหน้า

ส่งสัญญาณให้เธอเรียกมังกรดำคู่ใจออกมาโดยด่วนที่สุด

“งานนี้คงต้องเดินทางแบบมาราธอนไม่มีหยุดพักเลยนะนี่นา ฉันเองก็เตรียมน้ำยาเพิ่ม MP มาพอสมควรแล้ว ฝากด้วยนะ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับเธอแล้ว” กานต์เอ่ยขึ้น

“เข้าใจแล้ว”

สิ้นการพยักหน้ารับของนีนาเท่านั้นเอง เธอก็เรียกเอาการ์ดมหาเวทขึ้นมาร่วมกับอัญเชิญมังกรดำซาร์คิวรอสออกมาโดยเร็ว เจ้าอสูรร้ายที่มีร่างสีดำลึบกางปีกอย่างสง่างาม ขณะที่เชิดคอขึ้นเป็นสัญญาณบอกว่าพร้อมจะกลับขึ้นไปบินบนท้องฟ้าอีกครั้ง หลังจากได้พักมาอย่างเพียงพอตลอดหนึ่งคืนแล้วนั่นเอง

“แบบนี้หมายความว่าคงไม่มีข่าวเข้าแล้วสินะ...”

เห็นทุกคนมีสีหน้าขึงขังและจริงจังแล้ว พลอยก็ได้แต่พุดขึ้นเสียงอ่อย นึกรู้เลยว่าตอนนี้ไม่ใช่สถานการณ์ที่เธอจะโวยวายอะไรได้เลยแม้แต่หน่อย

“ตัดใจซะ กินอาหารประทังชีพไปก่อนก็แล้วกัน” ตะวันพูดโดยเร็ว ก่อนกระโดดขึ้นไปบนหลังมังกรเป็นคนแรก “เราต้องเข้าใกล้เจ้าไลต์นิงขนาดไหนถึงจะส่งสัญญาณไปหาเจ้านั้นได้กันหือ ไฉ่จืด”

“อย่างน้อยๆ ก็ต้องร่วมๆ สิบกิโลเมตรนะ” กานต์เอ่ยขึ้นขณะที่กระโดดตามขึ้นไปเป็นคนที่สอง “ตอนนี้ระยะห่างจากตัวฉันถึงพีกันต์มันอยู่ร่วมๆ หกสิบกิโลเมตรเห็นจะได้ ถ้าเราเร่งความเร็วสูงสุดตลอดเวลาก็น่าจะร่นระยะทางไปจนทันได้นะ แต่ก็คงทันแบบฉิวเฉียดสุดๆ เลยละ”

“เสียงมากเลยนะนั่น” ตะวันถอนใจ “แต่ไม่ว่ายังไงก็ต้องรีบไปให้ทัน ถึงตายก็ต้องเร่งไฉ่เจ้ามังกรนี่ไปให้ทันให้ได้นะเพีย ยัยมังกร”

“รู้แล้วละนะ ย้าอยู่นั่นละ” นีนาที่เพิ่งจุดมือกานต์ขึ้นไปนั่งบนหลังฯพณฯ มาการิibaba

“เดี๋ยวละ แล้วทำไมจู่ๆ พวกเราถึงต้องมาเร่งเดินทางกันยิ่งขึ้นกว่าเดิมละเพีย มันเกิดอะไรขึ้นตอนที่ฉันยังไม่ได้ออนไลน์เข้ามาหรือไง” พลอยถามขึ้นบ้างขณะที่มือขึ้นโดยมีกานต์ยื่นมือลงมาช่วยจุดอีกแรง

หลังจากที่สมาชิกทีมทุกคนกลับเข้ามารวมตัวกันจนครบภายในห้องนั่งเล่นของเรือ ที่ตอนนี้ใช้ต่างห้องประชุมไปแล้วนั่นเอง แน่นอนว่าทุกคนก็มีสีหน้าตึงเครียดด้วยกันทั้งนั้น หลังจากพวกเขาได้รับรู้แล้วว่าหัวหน้าทีมนี้ต้องการเป็นฝ่ายเปิดฉากบุกเข้าไปฝั่งตรงข้ามก่อน ทั้งๆ ที่มีสมาชิกกันอยู่เพียงหยิบมือเท่านั้นเอง!

“นี่...ฉันได้ยินที่น้องฟ้าเล่าให้ฟังแล้วนะนายกันต์” มินต์เป็นคนแรกที่เอ่ยขึ้นในที่ประชุม “มันจะไม่เสี่ยงบ้าเลือดไปหน่อยหรือไง ที่เราจะเปิดฉากบุกเข้าไปก่อนแบบนี้ละ ไหนนายบอกว่าเราจะรอจนกว่าจะหาตำแหน่งเกาะลอยฟ้าจนพบ แล้วกรีบบิงบินนำเข้าไปในนั้นก่อนฝั่งตรงข้ามไง”

“แผนเปลี่ยนแล้วครับอาจารย์” กันต์หันมายิ้มให้ท่ามกลางสีหน้าไม่พอใจของหญิงสาว “เห็นได้ชัดว่าทางนั้นเตรียมแผนไว้รองรับมือในกรณีนั้นเอาไว้แล้วอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้นผมจึงเลือกใช้แผนซึ่งมีโอกาสสำเร็จมากที่สุดก่อนนะครับ”

“แต่มันก็เป็นแผนที่ต้องเสี่ยงมากขึ้นนะครับคุณกันต์”

อีกหนึ่งหนุ่มที่นั่งอยู่ไม่ห่างกันนักอย่างนายวุ่น พี่ชายของแฟนสาวของเขาผู้มีท่าทีเจี๊ยบขี้นมเอ่ยขึ้น สีหน้าของวุ่นเองก็ดูเป็นกังวลไม่น้อย เพราะเอาตามความจริงแล้ว จำนวนสมาชิกของทีมนี้มีน้อยเกินกว่าจะไปต่อกรกับกองทัพฝั่งนั้นที่ชนกันมาเป็นพันคน

“ใช้ครับ มันเสี่ยงขึ้น แต่ก็มีโอกาสสำเร็จมากขึ้นด้วยเช่นเดียวกัน” กันต์พยักหน้ารับ “เพราะถ้าหากเรายึดมั่นว่านี่ได้สำเร็จ ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ทางนั้นจะมาหยุดพวกเราได้อีกต่อไป อีกอย่าง ทางนั้นต้องการคีย์ไอเทมชิ้นสำคัญที่อยู่ในมือของผมด้วย เพราะฉะนั้นพวกมันต้องหาทางเข้ามาแย่งชิงไอเทมชิ้นนี้จากผมแน่ๆ ไม่ว่าอย่างไรเราก็หลีกเลี่ยงการปะทะไม่ได้หรอก”

“เพราะฉะนั้น ฆ่าก่อนที่จะถูกฆ่า นั่นแหละคือวิธีที่ดีที่สุดในตอนนี้นี้!”

เป็นสาวเหมยที่ตะโกนขึ้นภายในห้องประชุม ทำเอาทุกคนได้แต่หันมาสบตากัน น้ำเสียงของเธอที่พยายามให้เหมือนการปลุกใจนั้นก็คล้ายจะทำให้ทุกๆ คนในห้องพยักหน้ารับการตัดสินใจนั้นไปด้วยทันที

“แล้วเราจะบุกกันก็โหมงันเหวอครับคุณไลต์” เรนนี่ซึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ น้องสาวเอ่ยขึ้นบ้าง “วันนี้รู้สึกสภาพอากาศจะไม่ค่อยเป็นใจเสียเท่าไร พยากรณ์อากาศบอกมาว่าช่วงหัวค่ำจะมีโอกาสที่ฝนจะตกสูงถึง 70 เปอร์เซ็นต์ เลยนะครับ ถ้าฝนตกเมื่อไร ระบบพรางตัวของพวกเรามีหวังด้วยประสิทธิภาพลงจนถูกทางนั้นจับสัญญาณได้แน่ๆ”

“อ้อ! ฉันเองก็คิดเผื่อเรื่องนั้นไว้แล้วเหมือนกัน” กันต์พยักหน้ารับ “ถึงจะมีโอกาสทำให้ทางนั้นจับสัญญาณของเราได้ แต่มันก็จะทำให้เรือเหาะของทางนั้นถูกลดประสิทธิภาพลงไปด้วยเช่นเดียวกัน อย่างน้อยถ้าฝนจะตกคืนนี้จริงๆ นั่นก็อาจเร่งให้เราลงมือปฏิบัติการกิจเร็วขึ้นเท่านั้น ซึ่งถ้าฝนตกเมื่อไรมันก็ยังทำให้เราจมกองเรือของทางนั้นได้ง่ายขึ้น”

ทุกคนพยักหน้ารับ แต่ก็รู้ว่าเรื่องที่กันต์พูดนั้นไม่ใช่สิ่งที่จะสามารถทำกันได้ง่ายๆ เลย และสีหน้าของเทพอสูรสายฟ้าเองก็มีความกังวลอยู่เช่นเดียวกัน

“แล้วเรื่องของคุณซัมเมอร์ล่ะครับ คุณไลต์” เรนนี่ถามขึ้นมาบ้าง “ถ้าเราจะบุกแล้วจริงๆ ละก็ หากมีคุณซัมเมอร์มาช่วยอีกแรงแล้วคงทำให้เรื่องง่ายขึ้น”

“ไม่ต้องห่วงหรอก ฉันบอกทุกอย่างกับเจ้ากานต์ไปหมดแล้ว เจ้านั้นจะเร่งมาให้ถึงที่นี้ให้ไวที่สุด”

“หมายความว่าเจ้ากานต์เจราสำเร็จสินะ!”

สปริงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น ซึ่งกันต์ก็เพียงหันมามยิ้มให้ เป็นคำตอบที่แสนชัดเจน

“ถ้าอย่างนั้นเราก็ต้องภาวนาให้เจ้ากานต์มาถึงให้เร็วที่สุดสินะ เพื่อเพิ่มโอกาสให้แผนของเราสำเร็จไปด้วย” เซราสออกความเห็น

“อ้อ! งานนี้ไม่ต้องห่วงไปหรอก มีคุณนี่นาอยู่ทั้งคน ยังไงเธอก็คงพยายามเร่งเครื่องมาเต็มทีนั่นละ”

“คิดสภาพน้องนี่โดนไอ้เจ้าเด็กเปรตนั้นเร่งแล้วน่าอ่อนใจแฮะ” สปริงเอ่ยขึ้นพร้อมกับรอยยิ้มมุ่เลียนๆ “ท่าทางน้องนี่แกจะไม่ค่อยชอบพวกผู้ชาย

ปากเสียด้วยสิ แถมไอ้เจ้าเด็กบ้านนั้นก็พูดอะไรไม่คิดด้วย มีหวังทะเลาะกันแน่ๆ”

“อย่างน้อยมีเจ้ากานต์อยู่ก็คงจะช่วยกันประนีประนอมได้หรอก” กันต์ถอนใจ “เอาละ ถ้าฉันรามาพูดถึงแผนหลักกันเลยก็แล้วกันนะทุกคน”

กันต์เอ่ยขึ้นพร้อมกับเปิดบานหน้าต่างข้อมูลขนาดใหญ่ขึ้นมา และลดแสงภายในห้องนั่งเล่นแห่งนี้ลงจนพอจะมองเห็นกันได้ทั่วถึงในที่สุด ซึ่งบนหน้าต่างข้อมูลนั้นคือภาพเรือเหาะของกลุ่มพันธมิตรที่บินเรียงกันอยู่บนท้องฟ้า

“เราจะลงมือกันทันทีเมื่อถึงเวลาเที่ยงคืน ซึ่งเป้าหมายหลักของเราในครั้งนี้ก็คือการเน้นทำลายเรือเหาะของศัตรูให้พินาศโดยเร็วที่สุด หรืออย่างน้อยๆ ก็ทำให้ระบบขับเคลื่อนของพวกมันทุกลำเสียหายจนไม่สามารถบินขึ้นมาได้อีก ซึ่งทันทีที่ได้ทำตามที่ต้องการแล้ว เราจะเผ่นหนีออกไปจากจุดตะลุมบอนให้เร็วที่สุด และมุ่งหน้าสู่เป้าหมายโดยปราศจากการไล่ตามใดๆ ของศัตรู”

คำอธิบายที่เรียบง่ายนั้นฟังดูแล้วเหมือนไม่ใช่เรื่องยาก แต่ก็เห็นได้ชัดเจนว่ากันต์เองก็ไม่ได้มีความมั่นใจเต็มร้อยเหมือนกับทุกครั้งที่ผ่านมาเสียเท่าไรนัก

“แล้วเราจะแบ่งภารกิจกันยังไงหรือคะคุณกันต์”

เป็นคิตตี้ที่ถามขึ้นมาบ้าง แม่สาวร่างยักษ์ผู้มีหนวดคู่จะหวาดระแวงที่ต้องไปเผชิญหน้ากับศัตรูตัวอันตรายที่มีจำนวนมหาศาลขนาดนั้น

“พวกคุณทุกคนไม่ต้องห่วงหรอกครับ เพราะคนที่จะดิ่งลงไปลุยกับพวกมันในแนวหน้าก็คือพวกผมสามคนเท่านั้น” กันต์อธิบายพลางหันไปมองสปริงกับเรนนี่ “เมื่อถึงเวลา ผม สปริง และเรนนี่จะดิ่งลงไปที่เรือเหาะของศัตรูคนละลำ และโจมตีเพื่อจมเรือเหล่านั้นให้พังให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ส่วนพวกคุณประจำการอยู่บนเรือลำนี้และคอยสนับสนุน ใช้อาวุธทั้งหมดที่มีโจมตีจากบนนี้ เล่นงานดิ่งเวลาเรือเหาะอีกหนึ่งลำที่เหลือ จากนั้นเมื่อใครคนหนึ่งในกลุ่มเราสามคนนี้ทำลายเรือเหาะลำที่ลงไปโจมตีได้ ก็จะรีบรุดหน้าไปทำลายเรือเหาะลำสุดท้ายเอง”

“ฟังเหมือนง่ายมากเลยนะนายกันต์ แต่ให้ทำจริงก็คงยากสุดๆ เลยนะนั่น” มินต์เอ่ยขึ้นอย่างอ่อนใจ

“ครับ ก็คงจะเป็นแบบนั้น แค่ว่าเราสามคนต้องกระโดดลงไปแล่นดึงบนเรือเหาะทั้งสามลำนั้นก็คงทำได้ยากเต็มทีแล้ว แต่การทำไอ้สิ่งที่แทบเป็นไปไม่ได้ให้สำเร็จนี่ละครับ คือสิ่งที่เทพสุรอย่างเราทำมาโดยตลอด”

ได้ยินคำพูดที่เหมือนจะคุยโวเล็กๆ นั้นแล้ว มินต์ก็ได้แต่ส่งเสียง “ยะ!” ออกมาพร้อมกับรอยยิ้มหม่นได้ นั่นนอนเธอไม่คิดจะได้เถียงอะไรเลย ในเมื่อเธอเองก็ได้เห็นเจ้าพวกนี้แสดงอภินิหารมามากเกินพอแล้ว

“จากที่เห็นในภาพนี้ เรือที่แล่นลำหน้าอยู่น่าจะเป็นเรือธงของพวกมันอย่างแน่นอนครับ” กันต์อธิบายต่อ “ฉะนั้นเรือธงนะผมจะเป็นคนรับหน้าที่บุกเข้าไปทำลายเอง ส่วนเรือที่ขนาบข้างซ้ายขวา...เรนนีกับสปริงก็แบ่งกันไปคนละลำ ส่วนลำที่บินอยู่ด้านหลังสุดนั้นเราจะเก็บไว้รุมกินโต๊ะทีหลังแน่นอนว่าเราเองก็ไมรู้เหมือนกันว่าเจ้าพวกผู้ถือครองการึดมหาเวทคนอื่น ๆ มันจะไปรวมตัวกันอยู่ที่เรือลำไหน หรือไม่มันก็อาจแยกย้ายไปประจำกันคนละลำตั้งแต่ที่แรก และหากเลวร้ายที่สุดก็คือ พวกมันสามารถเคลื่อนย้ายผู้โดยสารจากเรือลำหนึ่งไปอีกลำหนึ่งได้ด้วยระบบเคลื่อนย้ายบนเรือเหาะของพวกมัน”

“พวกเขาจะมีไอเทมที่ดีขนาดนั้นเชียวหรือคะพี่กันต์” ฟ้าถามขึ้นมาบ้าง

“ก็แค่เผื่อไว้ในสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด ดีค่าศัตรูให้สูงไว้ดีกว่าประมาทมันแล้วเสียใจทีหลังนะฟ้า” กันต์ถอนใจ “ซึ่งหากมันสามารถเคลื่อนที่ไปมาระหว่างเรือเหาะแต่ละลำอย่างสะดวกแล้วละก็ มันจะต้องส่งพวกผู้ถือครองการึดมหาเวทออกมารับมือพวกเราทันทีแน่ๆ หรือไม่พวกมันก็อาจใช้วิธีดลบทหลังพวกเรา บุกขึ้นมาบนเรือของเราแทนก็ได้”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ เราจะรับมือกันยังไงล่ะ”

เซวาสเป็นฝ่ายถามขึ้นแน่นอนว่าเขาเองก็พอจะมั่นใจในฝีมือการต่อสู้ของตัวเองอยู่ประมาณหนึ่ง แต่ก็ไม่ถึงขนาดสามารถต่อกรกับพวกผู้ถือครองการึดมหาเวทที่มีระดับพลังแตกต่างกันขนาดนั้นหรอก เมื่อได้ยินเช่นนั้น กันต์

จึงเปลี่ยนภาพกองเรือศัตรู กลายเป็นภาพของผู้เล่นจำนวนสี่คนปรากฏขึ้นมาแทนที่

ในภาพนั้นก็มีสองฝาแฝดหน้าตาทวนประสาท หญิงสาวผู้มีผมสีน้ำตาลแดงอีกหนึ่งคน และคนสุดท้ายก็คือหนุ่มมาดนิ่งผู้ปิดดวงตาข้างซ้ายเอาไว้ แน่แน่นอนว่าเห็นแล้วทุกคนก็จดจำได้อย่างดีว่านี่คือภาพของเหล่าผู้ถือครองการึดมหาเวทฝั่งตรงข้ามนั่นเอง

“ผมเองก็เคยปะทะกับพวกนั้นมาบ้างนิดๆ หน่อยๆ ก็เลยพอจะรู้ความสามารถของพวกมันมาบ้างนะครับ” กันต์ชี้ไปที่ภาพของสองฝาแฝดเป็นอันดับแรก “เจ้าสองคนนี่ชื่อว่า ฮอบบี้ กับ บ็อบบี้ เป็นผู้ถือครองการึดมหาเวทเงากับแสงสว่าง หนึ่งในนั้นก็คือเจ้าแวนนี่ได้พลาดทำให้เราจนสูญเสียพลังการึดมหาเวทไปแล้ว ไม่ต้องกังวลกับหมอนี่นัก ส่วนเจ้าหมอนี่ใช้การึดมหาเวทแสงความสามารถราวๆ ก็คือการสร้างอาวุธขึ้นมาจากธาตุแสง ให้ปรากฏเป็นรูปร่างอยู่ในสนามรบ ข้ายังควบคุมการใช้งานได้อย่างคล่องแคล่ว สิ่งอันตรายที่สุดคือมันสามารถเคลื่อนไหวไปแทนที่ตำแหน่งของอาวุธทุกชิ้นที่สร้างขึ้นมาได้ เหมือนกับการเทเลพอร์ตสั้นๆ เลยเสียละ”

“เจ้าหมอนี่คือคนที่ปะทะกับน้องนี้มาก่อนหน้านี้ใช่ไหม”

มินต์ถามขึ้นมาพลางนึกไปถึงข่าวการปะทะกันอย่างดุเดือดก่อนหน้านี้ ที่มีมังกรหลุดไปถล่มเมืองใหม่ของกองทัพสายลมนั่นเอง แน่แน่นอนว่าสภาพเมืองแห่งนั้นถึงกับพังและทะด้วยน้ำมือมังกรดำของนี้น่านั่นเอง

“ใช่ครับ” กันต์พยักหน้ารับ “เจ้านี่ออกจะเป็นคนมุทะลุก็จริง แต่สัญชาตญาณการเคลื่อนไหวของมันจัดว่าน่ากลัวมาก ถ้าต้องปะทะด้วยจริงๆ พวกสายแทงเกอร์ที่ปักหลักรอตอบโต้กลับแรงๆ อย่างเซราสหรือสปริงจะได้เปรียบมากเลยละ แค่อัดรับอย่างใจเย็นและมองการโจมตีกับการเคลื่อนไหวของมันให้ออกก็น่าจะเพียงพอแล้ว”

“ครั้งก่อนถ้าไม่ติดว่านายห้ามไว้ละ โลดนี่งั้น ฉันก็คงอัดมันยับ ชิงการึดมหาเวทมาอีกใบได้แท้ๆ แล้วเสีย”

สปริงเอ่ยขึ้นอย่างขัดใจทันที เมื่อนึกขึ้นได้ว่าในการปะทะกันครั้งก่อน

นั่น มันเกือบแล้วจริงๆ ที่เธอจะจัดการเจ้าศัตรูตัวแสบคนนี้ได้สำเร็จ เห็นแล้ว กันต์ก็ได้แต่ยิ้มออกมาบางๆ

“ส่วนผู้หญิงคนนี้ชื่อ โรส ความสามารถในการค้นหาเวทย์ยังไม่ชัดเจนนัก รูปของการดัดที่เคยสว่างจ้าขึ้นมาตอนแม่นี้ใช้งานเห็นจะเป็นรูปของแมงมุม ฉะนั้นก็เคยปะทะกับเธอมาแค่ครั้งเดียวเท่านั้น แถมแม่นี้ก็ไหวพริบดีไฉ่ย่อย ไม่ยอมเผยความสามารถอะไรออกมาให้เห็นเลยสักนิด ที่พอจะมีไพล่ๆ มาบ้าง ก็คงเป็นการสร้างหุ่นเชิดขึ้นมาได้ หรืออะไรทำนองนี้ละ ดูๆ ไปแล้วน่าจะเป็นพวกสายควบคุมนะเนะ ซึ่งถ้าเป็นแบบนั้นจริงๆ พลังป้องกันของเธอน่าจะน้อยมากๆ เน้นการโจมตีเข้าประชิดติดตัวตลอดเวลา หรือไม่ก็ใช้วิธีการคอนโทรลเกมให้ได้มากกว่าเธอก็อพ เหนือ การร้ายเวทย์ได้ไวเป็นปืนกลของนายคงจัดการเธอได้”

“กับคนที่ยังไม่ค่อยรู้ความสามารถชัดเจนนัก ใช้เวทมนตร์โจมตีแบบหยั่งเชิงของผมไปก็คงจะดีที่สุดสินะครับ”

กันต์พยักหน้าให้ความรู้ใจของเพื่อนซี้ จนกระทั่งเขาขึ้นมาถึงภาพของบุรุษคนสุดท้าย ที่ดูจะเป็นตัวปัญหาหนักที่สุดในภารกิจครั้งนี้ คิดๆ แล้ว กันต์ก็ถอนใจออกมาอีกคำรบ

“ส่วนเจ้านี้...ความสามารถของการค้นหาเวทย์ไม่รู้ชัด พลังอยู่ในระดับไหนไม่รู้ ที่แน่ๆ สิ่งที่เราอย่างหนึ่งก็คือระดับค่าไซน์เนติกมหาศาลมาก ความว่องไวในการเคลื่อนที่ที่น่าจะพอๆ กับฉันหรือไม่ก็ไวกว่าด้วยซ้ำ ให้ตีค่า...ระดับความอันตรายของมันคือถึงขั้นสูงที่สุด ถ้าพบเจอก็หลีกเลี่ยงที่จะปะทะโดยตรง หรือถ้าจำเป็นจริงๆ ทุกคนต้องถอยออกไป และให้คนที่มีการค้นหาเวทย์อย่างพวกเราเข้าไปปะทะกับเจ้านี้เท่านั้น...เข้าไฉนะ?”

ทุกคนได้แต่นิ่งเงียบและพยักหน้ารับโดยไม่โต้แย้งอะไร แม้ยังไม่เคยมีใครได้เห็นพลังที่แท้จริงของคิวมาก่อน แต่ทุกคนก็รู้ดีว่าสัญชาตญาณของกันต์นั้นแม่นยำแค่ไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่สามารถขึ้นมามากครองคนได้เป็นจำนวนมหาศาลขนาดนี้ แถมยังเป็นผู้นำของผู้ถือครองการค้นหาเวทย์คนอื่นได้ มันย่อมไม่ธรรมดาอยู่แล้ว

“เมื่อเราสามคนบุกเข้าไปในเรือเหาะของศัตรูได้สำเร็จ อันดับแรกคือ คำนึงถึงการทำลายเรือเหาะพวกนั้นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ตั้งพวกผู้ถือครอง การค้นหาเวทคนอื่นให้ออกห่างจากเรือเหาะของเราให้ได้มากที่สุด แล้วก็ หลีกเลี่ยงการปะทะกับเจ้าคิว”

“เพราะแบบนี้คุณถึงเลือกเป็นคนบุกเข้าไปในเรือเองสินะครับ คุณ โลต” เบนนี่ถาม “เพราะว่ามีโอกาสสูงที่สุดที่คุณคิดว่าคนนั้นจะไปประจำการอยู่ที่เรือจริงใช่มั้ยล่ะครับ”

คำถามนี้เองทำให้ทุกคนมองไปทางกันต์เป็นทางเดียว นี่รู้เลยว่าเขา จะขอแบกรับตำแหน่งที่เสี่ยงที่สุดในแผนการนี้เอาไว้ด้วยตัวเอง

“ก็ถ้าจะหาคนที่สามารถทำตามแผนแล้วหนีจากเจ้าคิวนั้นได้ไวที่สุด มันก็ต้องเป็นฉันอยู่แล้วใช่มั้ยล่ะ” กันต์พูดยิ้มๆ “อีกอย่าง ถ้าเกิดขึ้นส่งสปริง ลงไปละก็ ขานี้คงไม่ยอมหนีกลับขึ้นมา แล้วก็จะพัดกับเจ้าคิวทำเดี่ยวแน่ๆ”

“หะ! ถือว่ารู้ใจนะเนี่ย!”

สปริงนั้นส่งเสียงดังขึ้นมา พร้อมกับยกกำปั้นมากระแทกกัน

“เอาไว้คราวหน้าละกันสปริง ในสภาวะที่มันไม่เสี่ยงขนาดนี้นะ ฉะนั้นดี จะสร้างเวทมว้ยให้เธอไปละเลงเลือดกับหมอนั่นเลย”

“อ้าว! พูตเองนะ!”

แม่สาวสุดหัวขี้ม่งแฉ่งกลับมาให้เห็น ทำเอาทุกคนพอจะเขยร้อยยิ้ม ออกมาได้บ้างในสถานการณ์ที่ตึงเครียดขึ้นดี

“แล้วก็หลังจากที่เราทำตามแผนสำเร็จ เราจะรีบเทเลพอร์ตกลับขึ้นมา บนเรือลำนี้ทันที จากนั้นก็เฝ้าไปให้เร็วที่สุด แค่นั้นจบ”

การอธิบายแผนการสิ้นสุดลงพร้อมๆ กับหน้าต่างข้อมูลของกันต์ที่ หายวับไป ทุกคนดูจะมีสีหน้าตึงเครียดขึ้นมาทันที ถึงแม้ว่านี่จะไม่ใช่วีธีแรก ที่พวกเขาทุกคนจะต้องไปเสี่ยงเกมโอเวอร์กันก็ตาม แต่ศึกนี้มันเป็นศึกกลาง เวหาที่มีอนาคตของโลก EO เป็นเดิมพันกันเลยทีเดียว

มีหน้าซ้ำพวกเขาทุกคนเองก็ดันเป็นฝ่ายเสียเปรียบกันอย่างชัดเจนเสีย ขนาดนี้

หากมีอะไรที่พอจะตอบได้ทางนั้นได้แล้วละก็ มันคงเป็นสิ่งที่เรียกว่า เทพอสูร โดยแท้จริง

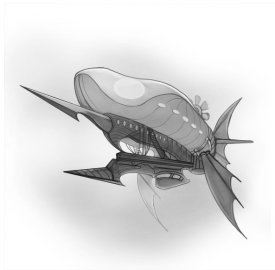
“เอาละ ถ้าอย่างนั้นทุกคนเตรียมตัวให้พร้อมนะ” กันต์ถอนใจ “ถ้า ท้องฟ้าปลอดโปร่งไม่มีเมฆฝนแล้วละก็ เทียงคีนจะเป็นช่วงเวลาสั้นกลองรบ ของพวกเรา”

“แล้วถ้าฝนมันตกลงมาก่อนเทียงคีนล่ะ” มินต์ถามขึ้นบ้าง

“เราก็จะได้สนุกกับปาร์ตี้ละเลงเลือดเร็วกว่ากำหนดไงล่ะครับอาจารย์”
ว่าแล้วกันต์ก็เผยรอยยิ้มกว้าง

3

สงครามกลางเภา (1)

ขณะที่สภาพอากาศเริ่มจะเลวร้ายลงไปทุกขณะ บรรยากาศบนท้องฟ้าก็เปลี่ยนเข้าสู่ห้วงรัตติกาล เมฆสีดำทะมึนนั่นก่อตัวขึ้นหนา รวมตัวกันเสียจนแสงจากดวงจันทร์ไม่อาจส่องลงมาถึงผู้เล่นเลยแม้แต่หย่อมเดียว ขณะที่สายลมเย็นจัดจนแทบจะก่อให้เกิดลูกเห็บได้นั้นก็พัดผ่านไป จนผ้าคลุมสีขาวของเหล่าเทพอสูรทั้งสามคนที่ยืนอยู่บนดาดฟ้าเรือเฮเวนเบสปลิวไสวไปมา

“อากาศแถวนี้มันแปรปรวนเป็นบ้า ฝนก็จะตก หนาวก็หนาว...นี่ฉันสันไปถึงกระดูกแล้วนะเนี่ย”

สปริงเอย์ขึ้นพร้อมกับใช้มือทั้งสองข้างถูกันไปมา แม้ยามนี้จะสวมถุงมือหนังสีดำเอาไว้แล้วก็ตามที แต่ดูเหมือนสภาพอากาศในระดับอุณหภูมิตดลบแบบนี้มันจะไม่ได้ช่วยให้ดีขึ้นมาเลย

“แถมยังหายใจได้ลำบากด้วยนะครับเนี่ย” เรนนี่เอย์ขึ้นอีกคน พลังงานใจออกมาจนเป็นไอ “งานนี้นอกจากต้องไปสู้กับคนพวกนั้นแล้ว ดีไม่ดียังต้องสู้กับตัวเองมากกว่าเสียอีกนะครับ คุณไลต์”

คำปนจากเพื่อนทั้งสองนั้นทำให้กันต์ต้องหัวเราะหึ ร่างสูงของชายหนุ่มยืนอยู่ตรงหัวเรือเพื่อจ้องมองลงไปยังเบื้องล่างเขม็ง รวากับคอยเฝ้าจับตามองศัตรูเอาไว้ตลอดเวลา ประหนึ่งราชสีห์ที่จ้องเหยื่อไม่มีผิด ซึ่งยามนี้เอง เรือเหาะของกลุ่มพันธมิตรซึ่งเป็นคู่แข่งตัวฉกาจนั้นก็ยังคงบินรวมตัวกันเป็นแถวในระดับความเร็วคงที่เช่นเคย โดยปราศจากการระวังภัยใดๆ ทั้งสิ้น คาดว่าผู้เล่นหลายคนเองก็คงเข้าช่วงพักผ่อนและปล่อยเวรยามส่วนหนึ่งมาเฝ้าเฝ้าเอาไว้เท่านั้น

แน่นอนละ กิตอนี่มันเป็นเวลาเที่ยงคืนแล้ว คงจะเป็นเวลาที่ผู้เล่นหลายๆ คนโดนสถานะง่วงเล่นงานกันไปจนง่วงเต็มทนแล้วนั่นเอง

“ดูเหมือนเจ้าพวกนั้นจะยังคงไม่รู้ตัวนะ แบบนี้ก็มีโอกาสทองละ”

กันต์เอ่ยขึ้นพลางหันกลับมามองพวกเพื่อนๆ ด้วยใบหน้าเบือนรอยยิ้มซึ่งเรณี่ก็ชำเลื่องมองไปบนท้องฟ้ารอบๆ ตัว แม้เมฆฝนจะตั้งเค้ามีมาตั้งแต่ช่วงหัวค่ำแล้ว แต่ดูเหมือนโชคยังเข้าข้างพวกเขาอยู่บ้างที่ยังไม่มีฝนตกลงมาเลยสักเม็ดเดียว ระบบพรางตัวของพวกเขาก็ยังคงทำงานได้อย่างเต็มประสิทธิภาพเช่นนี้

“ถึงโชคจะยังเข้าข้างท้องฟ้าจะยังเป็นใจอยู่นะครับคุณโลด์ แต่ผมว่ามันคงยื้อให้เราได้อีกไม่นาน” เรณี่เอ่ยขึ้น “ไม่นานจะเกินสิบนาที่จากตอนนี้พายุเข้าแน่ครับ เพราะฉะนั้นจะทำอะไรก็รีบทำเถอะ ก่อนเรือของเราจะพรางตัวไม่ได้”

“นั่นสินะ”

กันต์พยักหน้าเห็นด้วยพลางหันมามองเหล่าเพื่อนๆ ที่ยืนรอออยู่ด้านหลังอย่างพร้อมเพรียงกันบนดาตฟ้าเรือแห่งนี้ เช่นเดียวกับเหล่า NPC สาวๆ ของเขาทุกคนที่ถูกสั่งให้ติดอาวุธ เตรียมพร้อมประจัญบานได้ทุกเมื่อ

“จากนี้ฝากด้วยนะเซราส” กันต์เอ่ยขึ้นกับชายหนุ่มเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาล “บนนี้ให้นายรับหน้าที่เป็นคนออกคำสั่งแทนฉันได้เลย ตัดสินใจได้ตามความเหมาะสมตามสถานการณ์ แล้วก็ฝากชีวิตของทุกคนบนนี้ด้วย”

“เรื่องนั้นเข้าใจอยู่” เซราสถอนใจ “แล้วพวกนายล่ะ ถ้าดิ่งลงไปทำลาย

เรื่องด้านล่างนั้นได้แล้วจะกลับขึ้นมาบนนี้ได้ด้วยการดเทเลพอร์ตได้จริงๆ ใช่มั้ย เอาจริงๆ ถึงพวกเราจะทดลองมาแล้วตั้งไม่รู้กี่ครั้ง แต่ในสถานการณ์จริงๆ ที่อยู่ท่ามกลางสนามรบแบบนี้ พวกเราเองก็ไม่เคยลอง ไม่รู้เหมือนกันว่ามันจะใช้งานได้เหมือนกับเซฟพอยต์ในโรงแรมตามเมืองได้จริงๆ รีบเล่า”

“ก็...ถ้าคุณสโนว์เธอบอกว่าได้ มันก็คงจะได้จริงๆ นั่นละ” กันต์หัวเราะหึ “ไม่ต้องห่วงหรอก พวกเราสามคนนะเอาตัวรอดได้อยู่แล้วละ ห่วงก็แต่เรื่องลำนี้นั่นละ พวกนายทุกคนต้องดูแลมันให้ดีที่สุด ห้ามให้มันเสียหายเด็ดขาด เข้าใจมั๊ย...ถ้าเราขาดเจ้านี้ไปสักลำละก็ เราเองก็จะแพ้ทันทีเช่นเดียวกัน”

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า มีสุดยอดผู้เล่นสายผลิตสองคนอยู่บนนี้ บวกกับ NPC ระดับตำนานอย่างยัยป้าสโนว์นั่นทั้งคน พวกเราดูแลเรือลำนี้ได้เป็นอย่างดีอยู่แล้ว”

เป็นเจ้าราฟ ผู้เล่นพ่อค้ามาดრიคเกอร์ที่เอยขึ้นด้วยน้ำเสียงห้าวๆ แม้จะออกอาการสั้นน้อยๆ เพราะเริ่มจะเกร็งที่ต้องเข้าสู่สนามรบอย่างที่ไมคูนตินก็ตามที่ กันต์เห็นแล้วก็หัวเราะหึเบาๆ ดวงตาตัวดมองสองสุดยอดผู้เล่นสายผลิตที่ว่านั้นแล้วเผยรอยยิ้มจางๆ อย่างน้อยบนเรือลำนี้ก็ยังมี NPC ขึ้นอย่าง สโนว์ควีน ประจําการด้วยอีกแรง แม้คุณเธอจะเอาแต่เมาแอ๋หลับอยู่ในห้องตัวเองตลอดเวลาก็ตาม

“พวกเธอเองก็ระวังตัวกันให้ดีๆ ละ ถึงจะเลเวลเยอะๆ กันทั้งนั้น แต่ห้ามประมาทพวกศัตรูเด็ดขาดรู้มั๊ย ทางนั้นเองก็เป็นกลุ่มผู้เล่นชั้นแนวหน้าของ EO ด้วยกันทั้งนั้น”

กันต์หันไปพูดกับ NPC สาวๆ ของเขาที่แต่ละคนดูจะตึงเครียด เพราะแรกเริ่มเดิมทีพวกเธอเป็นเพียง NPC ที่ประจำอยู่ในร้านสวัสดิ์เนสด้วยกันทั้งนั้น มันเป็นครั้งแรกเลยจริงๆ ที่พวกเธอจะต้องมาจับอาวุธสู้นอกเมืองเช่นนี้

“แน่นอนพวกเราไม่กลัวหรอกน่า เดี่ยวจะแสดงฝีมือให้เห็นเองว่ามีดีแค่ไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราเองก็เป็นถึงอดีตบอสลับของเกมด้วย ลืมไปแล้วหรือไง”

แม่เด็กหญิงตัวน้อยที่ยามนี้ยังคงอุ้มตุ๊กตาลูกเจี๊ยะเอาไว้ในมือพุทขึ้น

เสียใจ หากพูดแล้ว ลามีเองก็เป็นหนึ่งใน NPC สัตว์เลี้ยงที่เก่งที่สุดของกันดั้ ในตอนนี้อย่างไม่ต้องสงสัย ดิดที่แม่เจ้าประคุณนั้นไม่ค่อยชอบสูญเสียเท่าไร วันๆ เอาแต่เที่ยวเล่นกินขนม ผลาญเงินเขาทั้งไปตลอด แต่พอถึงเวลาที่ต้องพึ่งพาแล้ว แม่เจ้าประคุณก็น่าจะวางใจได้ประมาณหนึ่ง ด้วยความเป็นถึงอดีตบอสของเกมมาก่อนนั่นเอง

“งั้นก็ฝากด้วยนะยัยเปี้ยก” กันดั้ยิ้มแฉ่ง “ตัวเธอตายเองนะไม่มีปัญหาอะไรหรอก อย่างมากก็แค่กลับไปนอนในการ์ดก็เท่านั้น แต่คนอื่น ๆ นะเขาตายแล้วต้องเสียเงินจำนวนมหาศาลชุบชีวิตขึ้นมา ซึ่งหากเธอไม่ปกป้องพวกนี้ให้ดีๆ ละก็ ฉันจะตัดเงินเปี้ยเลี้ยงที่เธอเอาไปผลาญเล่นให้หมดเลย เข้าใจมั้ย ลามี”

“เอ!? ไหงงั้นล่ะ ทำไมเราถึงโดนตั้งชื่อแม่คนเดียวเล่า!” เด็กหญิงโวยวาย

“ก็ไมรู้ละ เธอดันเก่งสุดในกลุ่มทำไม แล้วก็ระวัง ไอ ไวให้ดีๆ หนอยละ ร่างกายแอนดรอยบอดีของคุณเธอนะ เพียงพอจะผลาญงบเปี้ยเลี้ยงเธอไปได้เป็นสิบปีเลยนะ”

กันดั้พูดแล้วเผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมาเสียจนลามีต้องรีบยกหน้าขึ้นมาสบตากับแม่ AI คนสวยที่สนิทด้วยที่สุดทันที พลันได้เห็นรอยยิ้มเจื่อนๆ นั้นแล้ว ลามีก็ต้องเหงื่อตก

“แม่...ไม่ต้องห่วงนะ เราจะปกป้องไเอง คอยดูสิ!”

“ขอบคุณนะคะลามี”

ไอยิ้มหวานกลับมาให้ ทำให้กันดั้ที่มองอยู่ต้องหัวเราะเหินหนีทันที

“ไมรู้ว่าจะปกป้องยัยไอหรือเงินค่าขนมตัวเองกันแน่แฮะ” ว่าแล้วเขาก็ถอนใจ “ยังไงก็อย่าเอาแต่ปอดแหกเหมือนทุกทีก็แล้วกันล่ะ ถ้ามารู้ทีหลังว่าเป็นตัวถ่วงคนอื่นละก็ ฉันลงโทษเธอแน่เข้าใจมั้ย”

“รู้แล้วนะ เจ้าเผด็จการ!”

ลามีแยกตัวไล่ด้วยท่าทางที่น่ารักอยู่ไม่หยอก แนนอนการได้แก๊งสัตว์เลี้ยงของตัวเองก่อนจะต้องออกไปกราศึกหนักนั้นมันก็ช่วยให้กันดั้ได้ผ่อน

คล้ายอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว จนกระทั่งเขาหันไปสบตากับเพื่อนๆ ทุกคนที่พยักหน้ากลับมาให้ ทั้งมินต์และคิตตี้เองก็ดูจะพร้อมแล้ว ส่วนเซราสกับฟ้าก็น่าจะเป็นกำลังหลักในการต่อสู้ได้เป็นอย่างดี

ที่เหลือก็แค่พวกเจ้ากานต์เท่านั้นที่ยังเดินทางมาไม่ถึงเสียที ซึ่งตอนนี้มันก็ปาเข้าไปเที่ยงคืนแล้ว ถ้าหากพวกเด็กๆ ที่เป็นกำลังหลักในการรบกลุ่มนั้นมาถึงไวๆ เขาก็คงวางใจมากกว่านี้หรอก

“ได้เวลาแล้วนะครับคุณไลต์ ฝนจะลงเมื่อกี้แล้ว”

เรนนี่หันมาเตือน เป็นจังหวะที่กัณฑ์นั้นพยักหน้ารับและทั้งสามก็พร้อมใจกันเดินไปยืนอยู่ตรงหัวเรือ

เทพอสูรทั้งสามเพ่งมองเรือเหาะของศัตรูที่ลอยอยู่กลางท้องฟ้าในห้วงรัตติกาลเขม็ง ดูจากระยะแล้ว มันบินห่างจากจุดที่พวกเขาเฝ้าอยู่ร่วมๆ ห้าร้อยเมตรเห็นจะได้ ซึ่งนั่นเป็นระยะห่างที่ค่อนข้างน่ากังวลว่าพวกเขาจะทิ้งดิ่งลงไปและเกาะอยู่บนนั้นได้โดยสวัสดิภาพหรือไม่

“สูงมากเลยนะนั่น” สปริงเป่าปากเบาๆ

“ถ้าระยะแค่นี้พวกเราเองก็ใช้ว่าจะไม่เคยชินกับมันหรอกนะครับคุณสปริง ในการต่อสู้เราเองก็เหาะเหินเดินอากาศกันมาเยอะแล้วไม่ใช่หรือครับ” เรนนี่ถามยิ้มๆ

“ฉันหมายถึงระยะทางจากตรงนี้ลงไปถึงพื้นดินด้านล่างต่างหาก ตกไปนี่ตายแบบไม่ต้องสืบเลยนะยะ”

ได้ยินแล้วสองหนุ่มก็หัวเราะขำออกมาเบาๆ ก่อนที่กัณฑ์จะเอื้อมมือไปแตะไหล่ของเพื่อนทั้งสอง

“ตอนนี้ระบบสื่อสารของปาร์ตี้นะพอจะใช้งานได้บ้างแล้ว ถ้าเป็นระยะที่เราอยู่ห่างกันไม่มากแบบนี้ มีอะไรก็ติดต่อกันมาด้วยละ” กัณฑ์เอ่ยขึ้น “จำเอาไว้ให้ขึ้นใจนะว่า ทำลายเรือเหาะทุกลำได้เมื่อไร เราจะรีบเผ่นกันทันที หลีกเลียงการปะทะกับผู้ถือครองการึดมหาเวทคนอื่นๆ ให้ได้มากที่สุด เข้าใจมั๊ย”

“ครับ”

เรนนี่พยักหน้ารับ เช่นเดียวกับสปริงที่ถอนใจและชะงักงันหน้าลงไปมองด้านล่างอีกครั้ง

“พวกนายว่าไอ้เจ้าพวกบ้านนั้นมันจะไปกระจุกกันอยู่ที่เรือเหาะลำไหนกันหรือ” สปริงถาม

“ไม่รู้เหมือนกัน” กันต์ส่ายหน้า “อาจจะกระจายตัวประจำอยู่ที่เรือเหาะทุกลำ ไม่ก็อาจจะอยู่ที่เรือธงเลยก็ได้ ดีไม่ดีมันอาจจะเคลื่อนย้ายตำแหน่งของตัวเองได้อย่างอิสระอย่างที่ฉันคาดเอาไว้ กระจายตัวมารับมือเราคนละด้านก็ได้ แต่ไม่ว่ายังไงชะงักไม่ใช่เรื่องที่เรากำลังสนใจ แค่นึกถึงการปะทะและทำลายแกนกลางของเรือเหาะทุกลำให้ได้ก็พอ”

เพื่อนทั้งสองพยักหน้ารับคำอธิบายนั้น ทั้งสามก็ลงมือมองหาหมายที่จะต้องดิ่งลงไปอีกครั้ง เป็นกันต์ที่ยกเสื้อฮู้ดของเขาขึ้นมาคลุมศีรษะทันที เตรียมตัวออกปฏิบัติการในฐานะเทพอสูรในที่สุด เป็นจังหวะที่เพื่อนอีกสองคนทำเช่นเดียวกัน ดวงตาของพวกเขากลายได้เงามืดของเสื้อคลุมนั้นเริ่มส่องแสงสว่างจ้าขึ้นพร้อมกับประกายจริงจังและแรงกดดันมหาศาลที่ทำให้เพื่อนด้านหลังทุกคนถึงกับต้องกลืนน้ำลายเอือก

แม้จะอยู่ด้วยกันมานานพอควร แต่การได้เห็นเทพอสูรทั้งสามคนเอาจริงขนาดนี้

มันคือครั้งแรก!

“ฝากที่เหลืด้วยนะทุกคน แล้วพวกเราจะรีบกลับมา”

กันต์หันมาพูดด้วยแววตาที่เปลี่ยนไป เช่นเดียวกับสปริงที่หันมามองสามีอีกครั้ง

“ระวังอย่าให้ตายนะวิน ฝากดูแลน้องฟ้าด้วยล่ะ”

เซราสพยักหน้ารับ เป็นจังหวะที่เรนนี่นั้นหันไปมองน้องสาวของเขาอีกคนหนึ่ง ซึ่งพอหนุ่มแว่นก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา เขาเพียงพยักหน้าให้ ก่อนที่เทพอสูรทั้งสามคนจะก้าวขึ้นไปยืนบนกราบเรือ ตั้งท่าจะทั้งดิ่งลงไปให้ที่สุด

“คุณโล๊ะระวังตัวด้วยนะครับ เพราะว่าคุณเองกำลังจะลงไปให้เรือธงของพวกมัน บนนั้นอาจมีคุณคิวอยู่ด้วยก็เป็นได้ ถ้าหากเห็นท่าไม่ดีรีบติดต่อ

มาหาพวกเราสองคนเลยนะครับ”

คำกล่าวจากเรนนีทำให้เทพอสูรสายฟ้าหัวเราะหือออกมาทันที ก่อนเขาจะสูดอากาศหายใจเข้าเต็มปอด รวากับว่าช่วงเวลาที่จะดิ่งลงไประดับล่างนั้นคงต้องกลั่นหายใจนานทีเดียว

“ไม่ต้องห่วงเพื่อน ฉันจัดการเรื่องนี้ได้” ว่าแล้วกันตาก็เผยรอยยิ้มขึ้น “ถ้าฉันก็ลงไปจัดการกันเลยสหายทุกท่าน ได้เวลากวาดให้เหี้ยนกันแล้ว!”

“ว้าวเว้ย! ฝนจะตกแล้ววะ แบบนี้ไม่ไหวแล้วละมั้งเนี่ย เดิมทีอากาศก็หนาวจะแย่อยู่แล้ว ถ้าพายุมาเข้าแบบนี้มันจะยิ่งแย่เอาใหญ่เนี่ย ยิ่งไอ้คนเมาเครื่องนี้มีหัวอ้วกแตกออกมาแงๆ เลยวะ”

เสียงบ่นลอยๆ นั้นดังมาจากร่างของผู้เล่นหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนอยู่บนระเบียงดาดฟ้าเล็กๆ ด้านข้างเรือเหาะหมายเลขสามของเหล่ากองกำลังพันธมิตร ร่างสูงที่สวมเสื้อแจ็กเก็ตอย่างหนาเดินกอดออกมาเกาะราวระเบียงจ้องมองท้องฟ้ายามราตรีที่ปราศจากแสงจันทร์และดวงดาวโดยสิ้นเชิง มีหน้าซำยังเริ่มมีสายฝนหยาดเล็กๆ ไปรยละออกลงมาให้รู้สึกตัวกันมาบ้างแล้ว

“เลิกบ่นทีเถอะวะ ฉันยังไม่เห็นวี่แววว่าพวกเราจะหาไอ้เกาะลอยฟ้า นั้นได้เจอเร็วๆ นี้อยู่ด้วย”

ผู้เล่นหนุ่มอีกคนเอ่ยขึ้น พร้อมกันนั้นร่างสูงที่สวมเสื้อที่หนาพอๆ กันของเขาก็เดินตามมา เขาคาบพุนรีเพื่อหวังให้ร่างกายมันได้รับความอบอุ่นเอาไว้ด้วย

“ก็นั่นสิวะ นี่บินมาสี่วันแล้วนะ ไร้วี่แววจริงๆ” ผู้เล่นหนุ่มอีกคนถอนใจ “สรุปว่าคีย์ไอเทมของหัวหน้ำมันจะใช้งานได้จริงๆ เหรอวะ เท่าที่ฉันดูในแผนที่เนี่ย พวกเราก็นวนไปวนมาแถวนี้หลายรอบแล้วเหมือนกันนะเว้ย”

“ใครจะไปเดาความคิดของหัวหน้าได้ล่ะ” พูดแล้วผู้เล่นคาบพุนรีก็พ่นควันพุนหรือออกมาจุก “เอาเถอะ ไอ้เรื่องนั้นนะฉันไม่ห่วงหรอก ยังไงหัวหน้าคิวก็ไม่เคยทำให้พวกเราต้องผิดหวังอยู่แล้ว ตอนนี้อีกก็คงจะคิดทำอะไรบางอย่างอยู่เหมือนเคยนั่นแหละ แต่ไอ้ที่น่าห่วงก็พวกเรานี้แหละ...ไม่รู้จะต้อง

ลอยทั้งเต้งอยู่บนนี้ไปอีกกานแคไหน”

“นั่นเซ! แล้วทำไมพวกเราจะต้องมาเฝ้ายามตอนกลางคืนแบบนี้ก็ไม่รู้เว้ย”

แล้วทั้งสองก็ถอนใจออกมายาวเหยียด อาจเป็นเพราะว่านี่ก็เชิงที่ทางกองกำลังของพวกเขานั้นได้วางระบบป้องกันภัยไว้อย่างแน่นหนาตลอดการเดินทาง หนึ่งในนั้นก็คือต้องมีการสลับเวรยามเดินตรวจตรารอบๆ เรือเหาะทุกลำอยู่เสมอ และเขาทั้งสองคนก็เป็นหนึ่งในคนอยู่เวรกะนี้ที่ต้องมาเดินอยู่รอบๆ ระเบียงเรือที่อากาศอยู่ในระดับอุณหภูมิติดลบแบบนี้แน่นอน

“ฉันจะไปรู้ได้ยังไง...ฉันแค่สงสัยว่าทำไมเราต้องมาเดินรอบๆ เรือในเวลาที่ยากลำบากขนาดนี้ด้วยต่างหากเล่า ในเมื่อเราก็น่าจะมีระบบตรวจจับศัตรูรอบด้านได้อยู่แล้วแท้ๆ”

ชายหนุ่มพูดแล้วก็ดีดบูหรีที่สูงจนถึงใต้กรงออกไปด้านนอกเรือเหาะของตัวเองด้วยท่าที่อ่อนใจ

“เออวะ ฉันเองก็สงสัยเหมือนกัน ท่าทางพวกฝ่ายวางแผนคงจะกลัวว่ามีใครมาบุกพวกเราละมัง”

“หมายถึงไอ้พวกเทพอสูรนะหรอ” ว่าแล้วเขาก็หัวเราะซ้ำ “ต่อให้เป็นเทพอสูรก็เถอะ แต่เราบินอยู่บนท้องฟ้านะเว้ย ไอ้พวกบ้านั้นมันจะมาโผล่บนนี้ได้ยังไงกันพะ ให้เก่งแค่ไหนแต่พวกมันก็บินไม่ได้หรอกนะเว้ย ป่านนี้ไอ้พวกบ้านั้นมันก็คงได้แต่แหงนคอมองเราอยู่ด้านล่างนั่นเท่านั้นละ”

พอพูดจบ ทั้งคู่ก็หัวเราะชอบใจออกมาเป็นการใหญ่เลยทีเดียวทีเดียว
แก๊ง!

จนกระทั่งจู่ๆ ก็มีเสียงอะไรบางอย่างกระทบกับพื้นโลหะเข้า จนทั้งคู่ นั้นสะดุ้งเล็กน้อย พอหันไปมองก็เห็นแต่ความว่างเปล่าในเงามืด ทั้งคู่หรีตาลงทันที

“เมื่อไหร่เสียงอะไรวะ” ชายหนุ่มคนหนึ่งถาม

“ไม่รู้วะ สงสัยเรือมันคงไปชนนกที่บินอยู่แถวๆ นี่ละมัง”

“นกบ้านป่าแกลิจะบินได้สูงขนาดนี้! เรานะบินกันสูงขนาดที่อีกนิดจะ

ออกนอกชั้นบรรยากาศแล้วนะไว้อย”

“เฮ้ย...ฉันแกละบอกว่าเสียงเมื่อกี้มัน ผีนั่นสิ”

คำพูดไม่เป็นมงคลนั้นทำให้เพื่อนคนข้างๆ ต้องยกมือขึ้นเชกเกะโลก
เจ้าคนปากเสียเต็มแรง

“พูดอะไรไม่คิดเลยนะแก กลางค้ำกลางคืนแบบนี้ใครเขาพูดถึงผีกันวะ
เดียวก็โดนตีหрок”

“โอ้ยไอ้ทิดเจ๊! บินอยู่เหนือพื้นดินเป็นหมื่นฟุตแบบนี้ ผีมันบินมา
ไม่ถึงหрокไว้อย ฉันก็พูดเล่นไปแบบนั้นเอง อีกร้อยในเกมที่ไหนมันจะมีผี
โผล่ออกมาได้วะแกเนี่ย เพื่อเจ๊...”

“กูกกู ผีมาแล้วจ้า...”

ทวาระหว่างที่เจ้าผู้เล่นสองคนนี้เถียงกันอยู่เน่เอง จู่ๆ ก็มีเสียงเย็นๆ
แว่วขึ้นมาจากทางด้านหลังของพวกเขา กว่าจจะรู้ตัวบุรุษทั้งสองก็ผวาตัวโง่
ร้องเสียงหลง

“เฮ้ย!?”

พอหันมาอีกทีจึงได้เห็นหญิงสาวร่างบอบบางคนหนึ่งยืนเผชิญหน้าอยู่
โดยที่พวกเขาไม่รู้สีกตัวหรือแม้กระทั่งได้ยินเสียงผีเท่า ที่แน่ๆ หญิงสาวใน
เสื้อคลุมที่สวมชุดปิดศระมิดชิดตรงหน้านั้นดูไม่น่าไว้วางใจอย่างถึงที่สุด
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดวงตาสีอำพันที่สว่างวาบขึ้นมาจากงาเม็ดนั้นแสดงถึง
ภัยอันตรายที่ไม่อาจวัดค่าได้!

“นะ...นี่เธอเป็น...ว้ากกกกกกกกกก!”

อีกทั้งยังไมทันจะได้เตรียมตัวหรือพูดอะไรออกมาเลยด้วยซ้ำ ร่างของ
เจ้าผู้เล่นหนุ่ม (ผู้โชคร้าย) ทั้งสองนั้นก็โดนจับคอเสื้อและถูกเหวี่ยงออกไปจาก
ระเบียงเรือเหาะแห่งนี้ด้วยพลังกำลังมหาศาล ชนิดที่ผลอเพียงครู่เดียว ร่าง
ของผู้เล่นทั้งสองก็จมหายลงไปในความมืดของท้องฟ้ายามราตรี พร้อมๆ กับ
เสียงหวีดสยองหลังจากต้องเผชิญกับความสูงที่แสนโหดร้ายนั้นจนเสียงเงียบ
หายไป...

“แล้วกลับมาเล่าประสบการณ์ความเสียวครั้งนี้ด้วยนะ”

หญิงสาวในชุดคลุมเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงกวนๆ ลงไปยังผู้เล่นทั้งสองที่เธอเพิ่งสังหารโหดด้วยรอยยิ้ม จากนั้นเธอก็เป่าปากออกมาเบาๆ ซ้ำเลื่องมองไปรอบๆ ระเบียงเรือแห่งนี้ เมื่อไม่เห็นใครโผล่ออกมาอีกก็ยิ้มรำเลยทีเดียว

“นี่สปริงพุดนะ ฉันลักลอบขึ้นมานบนเรือเหาะของพวกมันได้สำเร็จแล้ว... โอ๊ย! ตอนดิ่งลงมานี่สนุกดีแฮะ แต่ก็เกือบบๆ จะพลาดเกาะไว้ไม่ทันเหมือนกันนะเนี่ย ว่าแต่พวกนายสองคนเป็นยังไงบ้าง เดินทางไปถึงโดยสวัสดิภาพมั๊ย”

สปริงเอ่ยถามขึ้นมาผ่านช่องสัญญาณสื่อสารของทีม กระทั่งดวงตาสีอำพันที่เจิดจ้านั้นซ้ำเลื่องมองไปยังเรือเหาะลำอื่นๆ ของศัตรูเท่านั้นเอง ความเจียบที่ก่อตัวขึ้นโดยปราศจากคำตอบใดๆ จากเพื่อนอีกสองคนนั้นมันก็ทำให้ความกังวลค่อยๆ ก่อตัวขึ้น เพราะเกรงว่าอีตาสองคนนั้นอาจโอดดลงมาพลาดก็เป็นได้

“นี่! ตอบอะไรกันมาบ้างสิยะ หรือว่าดิ่งลงไปโหม่งโลกกันหมดแล้วอะ”

ตุ้ม!!!

พุดยังไม่ทันจะจบประโยคดีเลยด้วยซ้ำ เรือเหาะลำที่บินอยู่ข้างๆ กันก็เกิดระเบิดเสียงดังกึกก้องขึ้น แทบจะพร้อมๆ กับแท่งน้ำแข็งที่พุ่งทะลุลำเรือออกมาได้อย่างน่ากลัวเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งตามมาด้วยเสียงสัญญาณเตือนภัยของเรือเหาะที่ดังขึ้นทันควัน

“อ๊ะ? ขอโทษทีนะครับคุณสปริง พอดีผมติดพันนิดหน่อยเลยตอบช้า นะครับ ถ้างั้นผมขอตัวกลับไปลงมือต่อเลยก็แล้วกันนะครับ”

เสียงที่ดังขึ้นในช่องสื่อสารหาใช่ใครอื่นนอกจากนายเรนนี่อย่างไม่ต้องสงสัย ขณะที่สปริงนั้นจ้องมองไปยังเรือเหาะลำข้างๆ ที่ยามนี้เริ่มออกอาการเอียงกระเท่เร่ รวากับถูกแท่งน้ำแข็งที่พุ่งทะลุออกมานั้นเล่นงานจนเสียสมดุลไปทันที

“ถ้าอย่างนั้น อีตาโลตนี่งล่ะ”

เบรีย้ง!!!

ไม่ทันขาดคำสายฟ้าขนาดใหญ่ก็ซัดลงไปยังใจกลางของเรือเหาะที่บินนำหน้าอยู่ ซึ่งเรือลำนั้นก็คือเรือธงของศัตรูนั่นเอง และที่สำคัญ การที่มีสายฟ้า

ร้องคำรามอยู่บนเรือเหาะลำนั้นได้อย่างน่าหวาดวิตกแบบนั้น มันย่อมหมายความว่าเทพอสูรสายฟ้าเองก็เริ่มออกอาละวาดแล้ว!

“ทางฉันเองก็เริ่มเทศกาลนองเลือดแล้ว เธอเองเถอะสปริง จะทำอะไรก็รีบๆ ทำเข้า”

สิ้นคำเตือนนั้นจากเพื่อนแล้วสปริงก็ส่งเสียง “เหอะ!” ออกมาทันควัน เธอเองก็ไม่ได้ตอบโต้อะไรกลับไป เพราะยามนี้เรือเหาะลำข้างๆ ทั้งสองลำดูท่าจะโดนเวทมนตร์น้ำแข็งและสายฟ้าเล่นงานจนบินแตกแถว ชวัดเฉวียนไปมาได้ อย่างน่าหวาดเสียวจริงๆ เทานั้นเองเทพอสูรสาวจึงแยมรอยยิ้มขึ้นมา

“ดูจะกระเหี้ยนกระหือรือกันยิ่งกว่าฉันเสียอีกนะ อีตาสองคนนี่” ว่าแล้วเธอก็เอากำปั้นทั้งสองข้างมากระแทกกันเต็มแรง “ถ้านั่นทางนี้เองก็คงจะอยู่เฉยไม่ได้แล้ว เดี่ยวแม่จะเตะให้ขาดครึ่งเลย ไ้เรือเหาะหน้าตาทุเรศๆ แบบนี้นะ!”

“เฮ้ย!? ไ้นี่มันโผล่มาจากไหนวะเนี่ย!”

“เรือเราเสียพลังงานไปมากเลย ทำอะไรเข้าสักอย่างซี!”

“เฮ้ย! ไ้หมอนั่นมันใครวะ!”

“เทพอสูรโง่แล้วไ้ไ้!”

เสียงแห่งความตื่นตระหนกดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับเวทมนตร์สายฟ้าที่สาดกระจายไปทั่วทั้งบริเวณ สร้างความเสียหายให้แก่เรือธงของกองกำลังพันธมิตรได้เป็นอย่างดี แต่นั่นคงไม่น่าหวาดหวั่นเท่ากับจำนวนของผู้เล่นหลายชีวิตที่ต้องดับสิ้นหายไปในพริบตา เมื่อได้มาเผชิญหน้ากับผู้เล่นที่อยู่ในเสื้อคลุมสีขาว และมีดวงตาสีเขียวเจิดจรัสในเงามืดของชุดคนนี่

ประกายสายฟ้าเจิดจ้าอยู่ในมือของเขา เป็นเอกลักษณ์ชัดเจนเช่นเดียวกับตราสัญลักษณ์ของเทพอสูรสายฟ้าที่เป็นรูปม้ายูนิคอร์นซึ่งปักอยู่กลางแผ่นหลังของเสื้อคลุมสีขาวที่พลิ้วไสว

“เทพอสูรแล้วโง่พะ เราอยู่บนเรือเหาะของเรา มันมีสเกลเสริมพลังให้พวกเราอยู่แล้ว รุมมันเลย!”

ผู้เล่นคนหนึ่งตะโกนขึ้น ภายในทางเดินขนาดกว้างของเรือเหาะที่สภาพรอบด้านละแวกนั้นเอง มีผู้เล่นหาญกล้ากว่าสิบชีวิตตั้งแถวขวางทางเอาไว้เพื่อไม่ให้ผู้บุกรุกผ่านเข้าไปได้มากกว่านี้ จนอาจจะก่อให้เกิดอันตรายแก่เรือเหาะลำนี้ได้

ทว่าการตั้งแถวต่อต้านพร้อมกับอาวุธครบมือของผู้เล่นหลายสิบคนตรงหน้ากันตนั้น กลับทำให้ชายหนุ่มต้องหัวเราะขบขันขึ้นมาเบาๆ เช่นเดียวกับรอยยิ้มพราวระยับที่เผยยิบขึ้น

“ขอโทษนะ แต่ฉันไม่มีเวลามาลเล่นด้วย”

เปรี้ยง!!!

พลังเปลวเพลิงกะพริบตาด้วยซ้ำ ร่างของเทพอสูรสายฟ้าก็หายวับไปจากสายตาของทุกคน กว่าที่จู่ตัวเส้นสายฟ้าสีเหลืองทองก็พุ่งโฉบเข้าใส่ผู้เล่นทุกคนอย่างรวดเร็ว การโจมตีฉับไวที่ผสานเข้าด้วยกันนั้นก็ก่อให้เกิดแรงกระแทกที่หลักผู้เล่นทั้งหลายให้กระจายไปคนละทิศละทาง

แน่นอนว่าด้วยสภาพที่พลังชีวิตหายไปจนเหลือศูนย์ได้อย่างน่าตกตะลึง!

กว่าจะรู้ตัวอีกที ร่างของผู้เล่นกลุ่มนั้นก็แตกกระจาย สลายเป็นละอองพร้อมกับเทพอสูรสายฟ้าที่ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งในสภาพที่ปราศจากรอยขีดข่วนโดยสิ้นเชิง ทว่าดวงตาที่แปรเปลี่ยนไปเป็นสีเขียวนั้นก็กลับหริ่งเมื่อเขาหันไปมองด้านหลังด้วยความประหลาดใจในบางอย่าง

โฮกกกกกก!!!

ทว่าดูเหมือนไม่มีเวลาให้กันตได้ขบคิดอะไรเสียเท่าไรนัก เมื่อมีเสียงคำรามดังกึกก้องขึ้นเบื้องหน้าเขา กว่าที่จู่ตัว ร่างสูงก็จำต้องฉกหนีออกไปอีกทางด้วยความเร็วระดับสายฟ้า เพราะมีวัตถุนขนาดใหญ่บางอย่างพุ่งเฉียดร่างของเขาไปเพียงคืบเท่านั้น!

ตูม!!!

แรงสะเทือนพร้อมกับการยุบตัวลงไปของพื้นโลหะ ทำให้กันตต้องหรีดตาลง จ้องมองเจ้าตัวปัญหาที่โผล่เข้ามาโดยไม่ทันตั้งตัวเบื้องหน้า จนได้เห็นโกเลมสีน้ำตาลเข้ม ตัวสูงร่วมสามเมตรยืนตระหง่านอยู่เบื้องหน้าเขาถึงหกตัว

ซ้ายยังกางแขน ท่าทางอยู่ในสภาวะที่พร้อมจะอาละวาดได้อย่างน่าหวั่นเกรงยิ่ง

“ใช้โกเลมเป็นผู้พิทักษ์เรือเหาะเอาไว้วันเหวอ” กันต์พิมพ์

ขณะเดียวกันผู้เล่นของศัตรูอีกหลายสิบคนก็รีบวิ่งออกมาเพื่อรับมือผู้บุกรุกทันที กันต์ถอนใจออกมายาวเหยียด นึกรู้เลยว่าตัวเองใช้เวลามากเกินไปจนทำให้เจ้าพวกนี้ออกมาขวางทางมากเกินไปแล้ว

“นั่นไง! มันอยู่ตรงนั้น!”

“ดีละ ระบบโกเลมต่อต้านศัตรูทำงานแล้ว พอดีเลยไอ้เจ้านั้นมันเป็นเทพอสูรสายฟ้า มันโจมตีมอนสเตอร์ธาตุดินไม่เข้าอยู่แล้ว!”

“รู้มเล่นงานมันเลย!”

เสียงตะโกนนี้เป็นของเหล่าผู้เล่นที่ชักอาวุธมารวมตัวกันตรงด้านหลังของโกเลมทั้งหกตัว ที่คาดว่าเป็นระบบป้องกันภัยของเรือเหาะลำนี้โดยไม่ต้องสงสัย เพียงเท่านั้นมันก็ทำให้กันต์ต้องเป่าปากอย่างอ่อนใจ

“คิดว่าเป็นมอนสเตอร์ธาตุดินแล้วมันจะหยุดฉันได้งั้นเหวอ อ่อนหัดไปหน่อยมั้ง”

สิ้นเสียงนั้นแล้วเทพอสูรสายฟ้าก็หยิบเอาไอเทมระเบิดเยือกแข็ง อาวุธประจำกายที่มักใช้อยู่บ่อยๆ ในสถานการณ์แบบนี้ขึ้นมา กว่าศัตรูจะรู้ตัว ร่างของเขาก็พุ่งทะยานไปเบื้องหน้าเป็นเส้นสายฟ้าที่นำกลัว ฉีกร่างของศัตรูทุกคนไปอย่างว่องไว พร้อมกันนั้นระเบิดเยือกแข็งทุกลูกก็แตกกระจายใส่ผู้เล่นและโกเลมทุกตัวได้อย่างทรงประสิทธิภาพ จนทำให้พวกเขาถูกน้ำแข็งเกาะจนไม่อาจขยับเขยื้อนไปไหนได้

พลันชายหนุ่มปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง มือขวาของเขาก็มีกระแสไฟฟ้าแล่นวาบขึ้นมา!

“เซนต์ไฟต์นิ่ง!”

กันต์วัดมือไปเบื้องหน้า สายฟ้าพลังทำลายสูงพุ่งเข้าโจมตีใส่ผู้เล่นตรงด้านหน้าสุดอย่างรุนแรง ค่าความเสียหายที่รุนแรงเป็นสองเท่าที่ปรากฏขึ้นรุนแรงระดับหลายล้าน พร้อมกับแผ่กระจายสายฟ้าดังกล่าวนั้นไปยังศัตรู

ตัวต่อไปราวกับเป็นโซ่ที่เชื่อมต่อถึงกัน กว่าจจะรู้ตัว สายฟ้าของเขาก็กวาดศัตรู
ตายไปอีกเป็นเบือได้อย่างง่ายดายราวกับการฉีกปาก

ซึ่งนั่นก็ยิ่งทำให้กันต์ต้องหรีดตกลงมาด้วยท่าที่ระแวงขอบกล

“ง่ายเกินไปมั๊ย”

เขาเอ่ยขึ้น รู้สึกได้เลยว่าศัตรูที่มาจับมือในตอนนี้มันดูจะอ่อนแอเกินไป
เสียจนแทบไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นหนึ่งในผู้เล่นที่ถูกพามาประจำการอยู่ในเรือน
ลำนี้นี้ ให้คะแนนด้วยประสบการณ์แล้ว ผู้เล่นที่เขาจัดการไปเมื่อครู่นี้แทบจะมี
เลเวลไม่ถึง 80 ตีเสียด้วยซ้ำ ซึ่งเจ้าตัวเองไม่น่าจะประมาทถึงขนาดส่งผู้เล่น
พวกนี้มาจับมือเขาแน่

ไม่ทันไร พวกศัตรูก็โผล่กันออกมาเป็นทิวแถว แน่ใจว่ากันต์สามารถ
รับมือผู้เล่นเหล่านั้น และอาจจะรวมไปถึงระบบป้องกันภัยที่เรียกโกเลมขึ้นมา
ตั้งรับได้อย่างไม่ยากเย็นเลยด้วยซ้ำ ยิ่งบุกเข้าไปลึกเท่าไร แม้จะยังมีศัตรูเข้า
มาปะทะมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็ยังมีแค่พวกผู้เล่นชั้นดาดๆ ที่ไม่ได้สร้างความ
ลำบากอะไรให้เขาได้เลย!

กันต์กวาดล้างศัตรูไปอีกชุดใหญ่ ก่อนเดินหลบเข้ามาในทางเดินชั้นล่าง
สุด และคาดว่าด้านล่างนั้นคงเป็นห้องเครื่องยนต์ ซึ่งตรงนั้นน่าจะมีแกนกลาง
เครื่องยนต์ของเรือหะเป็นแน่ หากทำลายเครื่องยนต์หลักของมันได้ เรือหะ
ลำนี้ก็ถึงเวลาต้องดิ่งลงพื้นอย่างไม่ต้องสงสัย

แม้ทุกๆ อย่างจะเป็นไปตามแผนของเขาเสียทั้งหมด

แต่สถานการณ์ที่เหมือนกับเข้าทางมากเกินไปจนชวนให้รู้สึกว่าการติด
กับดักของศัตรูอยู่นั้น ทำให้กันต์เริ่มนิ่งเฉยไม่ได้

“เรนนี่ สปริง ได้ยินเสียงของฉันรึเปล่า”

กันต์เอ่ยเข้าไปในช่องสัญญาณสื่อสาร เกิดความเงียบขึ้นพักหนึ่ง จน
กระทั่งมีเสียงตอบกลับมา

“มีอะไรหรือหรรครับคุณโลด์ ผมจะบุกเข้าไปถึงห้องเครื่องของพวกเขาได้
อยู่แล้วครับ”

“ฉันเองก็ด้วย ตอนนี้กวาดศัตรูที่ขวางทางอยู่ มีอะไรรึเปล่า...ย้ากกก!

และไปซะไอ้เศษหินโสโครก!”

เพื่อนทั้งสองตอบกลับมาในช่องสื่อสารในที่สุด (แม้คนหนึ่งจะเครื่องติดเต็มที่ก็ตาม) ได้ยินแล้วกันต์ก็พอจะคาดเดาสถานการณ์ได้ว่าเพื่อนทั้งสองของเขาเองก็คงอยู่ในสภาวะไม่ต่างกันนัก

“พวกนายสองคนได้เจอเจ้าพวกถือครองการคุมหาเวทคนอื่นบ้างมั๊ย”

กันต์ถามขึ้นขณะวิ่งฝ่าผู้เล่นอีกกลุ่มใหญ่ไป การโจมตีประหนึ่งสายฟ้าฟาดนั้นชดศัตทุกคนให้แตกสลายหายไปได้อย่างง่าย กระนั้นเขากลับยังมีท่าที่ระแวดระวังมากกว่าเดิมหลายเท่าเลยทีเดียว

“ทางผมยังไม่เจอพวกนั้นเลยนะครับ มีแต่ผู้เล่นระดับต่ำๆ ออกมารับมือทั้งนั้นเลยครับ” เบนนี่ตอบกลับมา

“ฉันทักด้วยนะ มีแต่ไอ้พวกโจมตีที่เดียวตายทั้งนั้นเลย” เช่นเดียวกับสปริง

ได้ยินแล้วกันต์ก็ถอนใจออกมาเบาๆ เขานึกอยู่แล้วว่าไม่ใช่เรื่องธรรมดาแล้วแน่ๆ ไม่มีทางที่ใครจะยอมให้พวกเขาบุกเข้ามาได้ง่ายดายขนาดนี้โดยไม่เตรียมการรับมือหรอก ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นกับดัก แต่ในเมื่อศัตรูปล่อยให้เข้ามาง่ายๆ แบบนี้แล้ว เขาก็ไม่คิดจะยอมให้ตัวเองต้องตีรถเปล่ามาถึงนี่หรอก

อย่างน้อยๆ ก็ขอทำลายเรือเหาะพวกนี้ให้ได้ตามเป้าหมายเถอะ!

“ยังงี้ก็ระวังตัวกันหน่อยนะทั้งสองคน เห็นได้ชัดเลยว่านี่เป็นกับดักของพวกมันแน่ๆ เตรียมการดีเทลเพอร์เฟกชันไว้ให้พร้อมละ ถ้าเห็นอะไรไม่ชอบมาพากล หนีขึ้นไปเรือของเราทันที เข้าใจมั๊ย”